

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 770

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 24 august 2005

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
877. — Hotărâre privind înființarea unor filiale — societăți comerciale miniere prin reorganizarea unor activități din cadrul Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești.....	1–21
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza Todorescu împotriva României (Cererea nr. 40.670/98), Strasbourg, 30 septembrie 2003....	21–25
Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza Sabin Popescu împotriva României (Cererea nr. 48.102/99), Strasbourg, 2 martie 2004	25–32

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind înființarea unor filiale — societăți comerciale miniere prin reorganizarea unor activități din cadrul Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se înființează Societatea Comercială „Carbonifera” — S.A. Ploiești, Societatea Comercială „Lignitul” — S.A. Ploiești și Societatea Comercială „Sălajul” — S.A. Sărmășag, ca filiale ale Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești, care se reorganizează.

(2) Societățile comerciale prevăzute la alin. (1) sunt persoane juridice române care se organizează ca societăți comerciale pe acțiuni și funcționează potrivit legii și statutelor prevăzute în anexele nr. 1–3.

Art. 2. — Obiectul principal de activitate al societăților comerciale înființate potrivit art. 1 alin. (1) îl reprezintă

extracția și comercializarea cărbunelui și a altor produse obținute din activitățile miniere.

Art. 3. — (1) Capitalul social inițial al societăților comerciale înființate potrivit art. 1 se constituie din preluarea în administrare a unei părți din patrimoniul Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești, în baza situației financiare încheiate pe data de 30 iunie 2005, conform protocoalelor de predare-preluare.

(2) Protocoalele de predare-preluare se vor întocmi și se vor semna de către comisiile numite prin ordin al ministrului economiei și comerțului.

(3) Capitalul social al Societății Comerciale „Carbonifera” — S.A. Ploiești este de 11.475.000 lei (RON), vărsat integral la data înființării, și este împărțit în 114.750 acțiuni nominative, fiecare acțiune având o valoare nominală de 100 lei (RON).

(4) Capitalul social al Societății Comerciale „Lignitul” — S.A. Ploiești este de 1.113.100 lei (RON), vărsat integral la data înființării, și este împărțit în 11.131 acțiuni nominative, fiecare acțiune având o valoare nominală de 100 lei (RON).

(5) Capitalul social al Societății Comerciale „Sălajul” — S.A. Sărmășag este de 11.186.600 lei (RON), vărsat integral la data înființării, și este împărțit în 111.866 acțiuni nominative, fiecare acțiune având o valoare nominală de 100 lei (RON).

(6) Capitalul social al societăților comerciale înființate potrivit art. 1 alin. (1) este deținut de Societatea Națională a Cărbunelui — S.A. Ploiești, în calitate de acționar unic, iar acțiunile sunt proprietatea sa.

Art. 4. — Capitalul social al Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești este deținut în întregime de statul român în calitate de acționar unic, care își exercită drepturile ce decurg din această calitate prin Ministerul Economiei și Comerțului.

Art. 5. — (1) Obiectul principal de activitate al Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești, astfel cum rămâne după reorganizare, îl reprezintă închiderea și conservarea minelor, încasarea creanțelor, precum și plata datoriilor rezultate după încheierea protocoalelor de predare-preluare și gestionarea acestora până la stingerea lor.

(2) Societatea Națională a Cărbunelui — S.A. Ploiești funcționează potrivit legii și statutului prevăzut în Hotărârea Guvernului nr. 575/1997 privind înființarea Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești, care se modifică corespunzător.

(3) Sursele de finanțare ale Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești se constituie din venituri proprii realizate din lucrările și serviciile prestate, din sume alocate de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Economiei și Comerțului, din încasările realizate prin valorificarea produselor rezultate din închiderea efectivă a minelor și din contribuțiile vărsate de filialele înființate conform art. 1 alin. (1), pentru acoperirea cheltuielilor efectuate cu acțiunile de încasare a creanțelor și plata datoriilor preluate.

(4) Cota-parte ce va fi plătită lunar de fiecare filială, conform alin. (3), va fi stabilită de Adunarea generală a acționarilor a Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești.

Art. 6. — (1) Societățile comerciale înființate potrivit art. 1 alin. (1) vor prelua prin protocol toate drepturile și își vor asuma toate obligațiile ce decurg din raporturile juridice ale Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești cu terții, cu excepția celor prevăzute la art. 7, inclusiv litigiile în curs.

(2) De la data reorganizării, filialele — societăți comerciale vor întocmi deconturi proprii pentru subvenții pe produse și activități și transferuri pentru protecția socială, la nivelul sumelor aprobate pentru Societatea Națională a Cărbunelui — S.A. Ploiești.

(3) Societatea Națională a Cărbunelui — S.A. Ploiești va întocmi un decont comun prin centralizarea deconturilor întocmite de filiale, în vederea încasării subvenției și distribuirii acesteia către filialele prevăzute la art. 1 alin. (1).

(4) Societatea Națională a Cărbunelui — S.A. Ploiești și filialele prevăzute la art. 1 pot beneficia de ajutor de stat în condițiile Legii nr. 143/1999 privind ajutorul de stat, cu modificările și completările ulterioare, după notificarea acestora de către Ministerul Economiei și Comerțului.

Art. 7. — (1) Drepturile și obligațiile rezultate din raporturile juridice fiscale ale exploataților miniere trec la Societatea Națională a Cărbunelui — S.A. Ploiești, în condițiile legii.

(2) Organele fiscale teritoriale competente, în conformitate cu prevederile alin. (1), vor proceda la eliberarea de certificate noi de obligații fiscale. Pentru titlurile executorii existente la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, executarea silită va continua, potrivit legii, asupra Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești, iar actele de executare ulterioară vor fi întocmite pe numele acesteia.

Art. 8. — Alocățiile bugetare prevăzute în bugetul Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești vor fi folosite pentru finanțarea obiectivelor de investiții prevăzute în anexa nr. 4.

Art. 9. — (1) Personalul din cadrul Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești, preluat, conform legii, de filialele nominalizate la art. 1 alin. (1), își păstrează drepturile și obligațiile de care beneficia anterior intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

(2) Contractul colectiv de muncă încheiat anterior cu Societatea Națională a Cărbunelui — S.A. Ploiești rămâne în vigoare până la încheierea unui nou contract colectiv de muncă, potrivit prevederilor legale.

Art. 10. — (1) Societățile comerciale înființate potrivit art. 1 alin. (1) sunt conduse de adunarea generală a acționarilor, constituită din reprezentanții acționarilor, și sunt administrate de consiliile de administrație.

(2) Adunările generale ale acționarilor societăților comerciale înființate potrivit art. 1 alin. (1) sunt formate din 3 membri, care sunt numiți și revocați de Adunarea generală a acționarilor a Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești, în baza mandatului emis de ministrul economiei și comerțului.

(3) Consiliile de administrație ale societăților comerciale înființate potrivit art. 1 alin. (1) sunt formate din 5 membri numiți și revocați de adunarea generală a acționarilor fiecărei societăți comerciale, în baza mandatului emis de ministrul economiei și comerțului.

(4) Președinții consiliilor de administrație ale filialelor — societăți comerciale înființate prin prezenta hotărâre pot fi și directorii generali ai acestora.

(5) Atribuțiile adunării generale ale acționarilor și ale consiliilor de administrație ale societăților comerciale înființate potrivit art. 1 alin. (1) sunt prevăzute în statutele proprii.

Art. 11. — Anexele nr. 1—4 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 12. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă art. 3 și 7 din Hotărârea Guvernului nr. 575/1997 privind înființarea Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 30 septembrie 1997, iar celelalte dispoziții se modifică în mod corespunzător.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul economiei și comerțului,

Codruț Ioan Șereș

Ministrul finanțelor publice,

Ionel Popescu

Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,

Gheorghe Barbu

STATUTUL
Societății Comerciale „Carbonifera” — S.A. Ploiești

CAPITOLUL I

Denumirea, forma juridică, sediul, durata

ARTICOLUL 1

Denumirea

(1) Denumirea societății comerciale este Societatea Comercială „Carbonifera” — S.A. Ploiești, denumită în continuare *S.C. „Carbonifera” — S.A.*

(2) În toate actele, facturile, anunțurile, publicațiile și în alte acte emanând de la societate denumirea acesteia va fi urmată de cuvintele „societate pe acțiuni” sau de inițialele „S.A.”, de capitalul social, de numărul de înmatriculare la oficiul registrului comerțului și de codul unic de înregistrare.

ARTICOLUL 2

Forma juridică

S.C. „Carbonifera” — S.A. este persoană juridică română, având forma juridică de societate comercială pe acțiuni. Aceasta își desfășoară activitatea în conformitate cu legile române și cu prezentul statut.

ARTICOLUL 3

Sediul

(1) Sediul S.C. „Carbonifera” — S.A. este în România, municipiul Ploiești, str. Bobâlna nr. 2, județul Prahova.

(2) Sediul S.C. „Carbonifera” — S.A. poate fi mutat în altă localitate din România, pe baza hotărârii adunării generale extraordinare a acționarilor, potrivit legii.

(3) La înființare, S.C. „Carbonifera” — S.A. are în structură următoarele subunități:

1. Carbonifera Câmpulung, cu sediul în municipiul Câmpulung, str. Negru Vodă nr. 9, județul Argeș, și puncte de lucru în Cariera Aninoasa și Sector Jugur;

2. Cariera Racoș-Sud, cu sediul în orașul Baraolt, Str. Libertății nr. 7, județul Covasna;

3. Cariera Măgureni, cu sediul în comuna Filipeștii de Pădure, Str. Minei nr. 1, județul Prahova;

4. Carbonifera Șotânga, cu sediul în comuna Șotânga, județul Dâmbovița, și puncte de lucru în carierele Dealu Cărbunaru și Mărgineanca;

5. Cariera Valea Pucioasa, cu sediul în comuna Ceptura, județul Prahova.

(4) În afară de acestea, S.C. „Carbonifera” — S.A. poate avea sucursale, reprezentanțe, agenții, puncte de lucru, situate și în alte localități din țară și din străinătate.

(5) Subunitățile nu au personalitate juridică și vor efectua operațiuni contabile până la nivelul balanței de verificare, în condițiile Legii contabilității nr. 82/1991, republicată.

ARTICOLUL 4

Durata

Durata S.C. „Carbonifera” — S.A. este nelimitată, cu începere de la data înmatriculării sale la oficiul registrului comerțului de pe lângă Tribunalul Prahova.

CAPITOLUL II

Scopul și obiectul de activitate

ARTICOLUL 5

Scopul

Scopul S.C. „Carbonifera” — S.A. este efectuarea, cu respectarea legislației române, de lucrări de exploatare și comercializare a lignitului, precum și valorificarea materiilor secundare rezultate din exploatare.

ARTICOLUL 6

Obiectul de activitate

Obiectul principal de activitate al S.C. „Carbonifera” — S.A. este:

1020 — Extracția și prepararea lignitului — cercetarea geologică pentru descoperirea rezervelor de cărbune, producția, transportul și comercializarea cărbunelui.

Pe lângă aceasta, S.C. „Carbonifera” — S.A. desfășoară și următoarele activități secundare:

451 — Organizarea de șantiere și pregătirea terenului pentru:

a) conservarea minelor din momentul sistării activității acestora până la contractarea lucrărilor de închidere;

b) închiderea minelor subterane — lucrări miniere subterane și lucrări de legătură cu suprafața;

4511 — demolarea construcțiilor, terasamentelor și organizare de șantiere;

4512 — lucrări de foraj și sondaj pentru construcții;

4512 — construcții de clădiri și lucrări de geniu;

4525 — alte lucrări speciale de construcții;

4534 — alte lucrări de instalații;

5020 — întreținerea și repararea autovehiculelor;

6010 — transporturi pe calea ferată (operațiuni de manevră);

7320 — cercetare-dezvoltare în științe fizice și naturale;

7430 — activități de testări și analize tehnice;

7525 — activități de protecție civilă (salvare minieră).

CAPITOLUL III

Capitalul social, acțiunile

ARTICOLUL 7

Capitalul social

(1) Capitalul social inițial al S.C. „Carbonifera” — S.A. este de 11.475.000 lei noi, integral vărsat la data înființării, este împărțit în 114.750 acțiuni nominative în valoare nominală de 100 lei noi fiecare și se constituie prin preluarea unor părți din capitalul social al Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești, care se reorganizează.

(2) Capitalul social este deținut în întregime de Societatea Națională a Cărbunelui — S.A. Ploiești, în calitate de acționar unic, iar acțiunile deținute la aceasta sunt proprietatea sa.

(3) În capitalul social nu sunt incluse bunuri de natura celor prevăzute la art. 136 alin. (4) din Constituția României, republicată, și la art. 3 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia.

ARTICOLUL 8

Acțiunile

(1) Acțiunile S.C. „Carbonifera” — S.A. sunt nominative și vor cuprinde toate elementele prevăzute de lege.

(2) S.C. „Carbonifera” — S.A. va ține evidența acționarilor și a acțiunilor într-un registru numerotat, sigilat și parafat, care se păstrează la sediul său.

ARTICOLUL 9

Reducerea sau majorarea capitalului social

(1) Capitalul social poate fi redus sau majorat pe baza hotărârii Adunării generale extraordinare a acționarilor a Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești, în condițiile și cu respectarea procedurii prevăzute de lege.

(2) Adunarea generală extraordinară a acționarilor a Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești va putea decide majorarea capitalului social, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data majorării lui.

(3) Capitalul social va putea fi majorat prin:

- a) noi aporturi în numerar și/sau în natură;
- b) încorporarea rezervelor, cu excepția rezervelor legale, precum și a beneficiilor sau a primelor de emisiune;
- c) compensarea unor creanțe lichide și exigibile asupra S.C. „Carbonifera” — S.A. cu acțiuni ale acesteia;
- d) alte surse stabilite de adunarea generală a acționarilor ori de consiliul de administrație, după caz, potrivit legii.

(4) Hotărârea adunării generale extraordinare a acționarilor pentru majorarea capitalului social va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, acordându-se pentru exercițiul dreptului de preferință un termen de cel puțin o lună, cu începere din ziua publicării.

(5) Reducerea capitalului social se face în condițiile legii.

(6) Capitalul social va putea fi redus prin:

- a) micșorarea numărului de acțiuni;
- b) reducerea valorii nominale a acțiunilor;
- c) dobândirea propriilor acțiuni, urmată de anularea lor;
- d) alte procedee prevăzute de lege.

(7) În cazul în care administratorii constată pierderea a jumătate din capitalul social, ei sunt obligați să convoace, în termen de maximum 60 de zile, adunarea generală extraordinară a acționarilor, care va decide fie reconstituirea capitalului social, fie limitarea lui la valoarea rămasă, fie dizolvarea S.C. „Carbonifera” — S.A.

(8) Reducerea capitalului social se va putea face numai după două luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, a hotărârii adunării generale extraordinare a acționarilor, potrivit prevederilor legale.

ARTICOLUL 10

Drepturi și obligații decurgând din acțiuni

(1) Fiecare acțiune subscrisă și plătită, potrivit legii, conferă deținătorului dreptul la un vot în adunarea generală a acționarilor, dreptul de a alege și de a fi ales în organele de conducere, dreptul de a participa la distribuirea profitului, conform dispozițiilor legale și prevederilor prezentului statut, precum și alte drepturi prevăzute de lege și de statut.

(2) Deținerea acțiunilor implică adeziunea de drept la statut.

(3) Drepturile și obligațiile ce decurg din acțiuni urmează regimul juridic al acțiunilor în cazul trecerii lor în proprietatea altor persoane.

(4) Obligațiile S.C. „Carbonifera” — S.A. sunt garantate cu capitalul social al acesteia, iar acționarii răspund în limita capitalului social subscris.

ARTICOLUL 11

Cesiunea acțiunilor

(1) În orice raporturi cu S.C. „Carbonifera” — S.A., aceasta recunoaște pentru fiecare acțiune un singur proprietar.

(2) Cesiunea parțială sau totală a acțiunilor între acționari și/sau între aceștia și terți se face în condițiile și cu procedura prevăzute de lege.

ARTICOLUL 12

Pierderea acțiunilor

(1) În cazul pierderii uneia sau mai multor acțiuni, proprietarul va trebui să anunțe consiliul de administrație și să facă publică pierderea acestora în presă.

(2) După 6 luni acționarul va putea obține un duplicat al acțiunilor pierdute.

CAPITOLUL IV

Adunarea generală a acționarilor

ARTICOLUL 13

Reprezentarea

(1) În perioada în care statul este acționar unic la S.C. „Carbonifera” — S.A. interesele acestuia în adunarea generală a acționarilor vor fi reprezentate de Societatea Națională a Cărbunelui — S.A. Ploiești.

(2) Reprezentanții în adunarea generală a acționarilor sunt în număr de 3, numiți și revocați prin hotărâre a Adunării generale a acționarilor a Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești, în baza mandatului emis de Ministerul Economiei și Comerțului.

ARTICOLUL 14

Atribuțiile adunării generale a acționarilor

(1) Adunarea generală a acționarilor este organul de conducere al S.C. „Carbonifera” — S.A., care decide asupra politicii economice a acesteia și asupra activității ei, în conformitate cu mandatul primit de la acționarul Societatea Națională a Cărbunelui — S.A. Ploiești.

(2) Adunările generale ale acționarilor sunt ordinare și extraordinare.

(3) În exercitarea atribuțiilor sale adunarea generală a acționarilor adoptă hotărâri.

(4) Pentru activitatea depusă reprezentanții statului în adunarea generală a acționarilor au dreptul la o indemnizație.

(5) Adunarea generală ordinară a acționarilor are următoarele atribuții:

- a) aprobă strategia globală de dezvoltare, re tehnologizare, modernizare și restructurare economico-financiară a S.C. „Carbonifera” — S.A.;
- b) alege consiliul de administrație conform prevederilor Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, îl descarcă de gestiune și îl revocă;
- c) alege 3 cenzori și supleanții acestora, conform prevederilor legale;
- d) stabilește nivelul remunerației lunare convenite membrilor consiliului de administrație, secretarului acestuia și cenzorilor;

e) stabilește competențele și răspunderile consiliului de administrație și ale cenzorilor și aprobă regulamentul de funcționare a consiliului de administrație;

f) examinează și aprobă programul de activitate și proiectul bugetului de venituri și cheltuieli;

g) aprobă constituirea rezervelor statutare;

h) examinează, aprobă sau modifică situația financiară anuală și contul de profit și pierdere, după analizarea rapoartelor consiliului de administrație și ale cenzorilor;

i) aprobă repartizarea profitului și fixează dividendul, conform legislației în vigoare;

j) hotărăște cu privire la executarea de investiții și reparații capitale și stabilește plafonul valoric de la care competența revine consiliului de administrație;

k) hotărăște cu privire la înființarea și desființarea de subunități fără personalitate juridică;

l) aprobă delegări de competențe pentru consiliul de administrație;

m) stabilește nivelul garanției cerute administratorilor, în condițiile legii;

n) se pronunță asupra gestiunii administratorilor și asupra modului de recuperare a prejudiciilor produse S.C. „Carbonifera” — S.A. de către aceștia;

o) numește directorul general al S.C. „Carbonifera” — S.A. și îi stabilește salariul;

p) încheie contractul de administrare cu membrii consiliului de administrație;

r) hotărăște cu privire la contractarea de împrumuturi bancare și la acordarea de garanții și stabilește plafonul valoric de la care competența revine consiliului de administrație;

s) hotărăște cu privire la acționarea în justiție a administratorilor, a directorului general și a cenzorilor pentru pagubele pricinuite S.C. „Carbonifera” — S.A.;

ș) stabilește plafoane valorice și competențe de efectuare a cheltuielilor;

t) îndeplinește orice altă atribuție stabilită de lege în sarcina sa.

(6) Pentru atribuțiile prevăzute la alin. (5) lit. b), f), h), i), j), k), l) și n) adunarea generală ordinară a acționarilor nu va putea lua hotărâri decât în urma obținerii, în prealabil, de către fiecare reprezentant a unui mandat al acționarilor care l-au numit.

(7) Adunarea generală extraordinară a acționarilor are următoarele atribuții:

a) hotărăște cu privire la majorarea sau la reducerea capitalului social;

b) hotărăște reîntregirea capitalului social prin emisiune de noi acțiuni;

c) hotărăște cu privire la mutarea sediului S.C. „Carbonifera” — S.A.;

d) hotărăște, dacă este cazul, modificarea și completarea obiectului de activitate;

e) aprobă conversia acțiunilor dintr-o categorie în alta, în condițiile legii;

f) hotărăște emisiunea de obligațiuni și conversia unei categorii de obligațiuni în altă categorie sau în acțiuni;

g) hotărăște cu privire la orice modificare a statutului;

h) hotărăște cumpărarea de acțiuni, cotarea la bursă, vânzarea și tranzacționarea pe piață a acțiunilor proprii;

i) hotărăște în orice alte probleme privind activitatea S.C. „Carbonifera” — S.A., cu excepția celor care revin adunării generale ordinare a acționarilor.

(8) Pentru hotărârile adunării generale extraordinare a acționarilor, fiecare reprezentant trebuie să obțină un mandat special de la organul care l-a numit.

ARTICOLUL 15

Convocarea adunării generale a acționarilor

(1) Adunarea generală a acționarilor se convoacă ori de câte ori va fi necesar de către președintele consiliului de administrație sau de către un membru al acestuia, pe baza împuternicirii date de președinte.

(2) Adunările generale ordinare ale acționarilor au loc cel puțin o dată pe an, în cel mult 4 luni de la încheierea exercițiului financiar.

(3) Adunările generale extraordinare ale acționarilor se convoacă la cererea acționarilor reprezentând a zecea parte din capitalul social sau la cererea cenzorilor.

(4) Adunarea generală a acționarilor va fi convocată în conformitate cu dispozițiile prezentului statut, cu cel puțin 15 zile înainte de data stabilită.

(5) Convocarea va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, și într-un ziar de largă circulație din localitatea în care se află sediul S.C. „Carbonifera” — S.A. sau din cea mai apropiată localitate.

(6) Convocarea va cuprinde locul și data ținerii adunării generale a acționarilor, precum și ordinea de zi, cu menționarea explicită a tuturor problemelor care vor face obiectul dezbaterii acesteia.

(7) Când pe ordinea de zi figurează propuneri pentru modificarea statutului, convocarea va trebui să cuprindă textul integral al propunerilor.

(8) Adunarea generală a acționarilor se întrunește la sediul S.C. „Carbonifera” — S.A. sau în alt loc indicat în convocare.

ARTICOLUL 16

Organizarea adunării generale a acționarilor

(1) Pentru validitatea deliberărilor adunării generale ordinare a acționarilor este necesară prezența acționarilor care reprezintă cel puțin jumătate din capitalul social, iar hotărârile trebuie să fie luate de acționarii care dețin majoritatea absolută din capitalul social reprezentat în aceasta.

(2) Dacă adunarea generală ordinară a acționarilor nu poate lucra din cauza neîndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (1), adunarea generală a acționarilor ce se va întruni după a doua convocare poate să deliberaze asupra problemelor aflate pe ordinea de zi a celei dintâi adunări, oricare ar fi partea de capital social reprezentată de acționarii prezenți, cu majoritate.

(3) Pentru validitatea deliberărilor adunării generale extraordinare a acționarilor sunt necesare:

a) la prima convocare, prezența acționarilor reprezentând trei pătrimi din capitalul social, iar hotărârile să fie luate cu votul unui număr de acționari care să reprezinte cel puțin jumătate din capitalul social;

b) la convocările următoare, prezența acționarilor reprezentând jumătate din capitalul social, iar hotărârile să fie luate cu votul unui număr de acționari care să reprezinte cel puțin o treime din capitalul social.

(4) Adunarea generală a acționarilor alege un secretar care să verifice lista de prezență a acționarilor și să întocmească procesul-verbal al ședinței adunării generale a acționarilor.

(5) Procesul-verbal al adunării generale a acționarilor se va scrie într-un registru sigilat și parafat. Procesul-verbal va fi semnat de persoana care a prezidat ședința și de secretarul care l-a întocmit.

(6) La ședințele adunării generale ordinare și extraordinare a acționarilor, în care se dezbate probleme

privitoare la raporturile de muncă cu personalul S.C. „Carbonifera” — S.A., pot fi invitați și reprezentanții salariaților, care nu vor avea drept de vot.

ARTICOLUL 17

Exercitarea dreptului de vot în adunarea generală a acționarilor

(1) Hotărârile adunării generale a acționarilor se iau de regulă prin vot deschis.

(2) Votul secret este obligatoriu pentru alegerea membrilor consiliului de administrație și a cenzorilor, pentru revocarea lor și pentru luarea hotărârilor referitoare la răspunderea administratorilor.

(3) Hotărârile luate de adunarea generală a acționarilor în limitele legii sau ale actului constitutiv sunt obligatorii chiar și pentru acționarii care nu au luat parte la adunare sau care au votat împotriva.

CAPITOLUL V

Consiliul de administrație

ARTICOLUL 18

Organizare

(1) S.C. „Carbonifera” — S.A. este administrată de un consiliu de administrație compus din 5 membri, numiți și revocați de adunarea generală a acționarilor, în baza mandatului emis de Ministerul Economiei și Comerțului, dintre care unul va fi recomandat de Ministerul Finanțelor Publice.

(2) Membrii consiliului de administrație sunt numiți pe o perioadă de cel mult 4 ani.

(3) În situația în care se creează un loc vacant în consiliul de administrație, adunarea generală a acționarilor numește un nou administrator în vederea ocupării acestuia. Durata pentru care este ales noul administrator pentru a ocupa locul vacant va fi egală cu perioada care a rămas până la expirarea mandatului predecesorului său.

(4) Consiliul de administrație se întrunește lunar la sediul S.C. „Carbonifera” — S.A. sau ori de câte ori este necesar, la convocarea președintelui sau a unei treimi din numărul membrilor săi.

(5) Consiliul de administrație își desfășoară activitatea în baza propriului regulament și a reglementărilor legale în vigoare.

(6) Consiliul de administrație este prezidat de președinte, iar în lipsa acestuia, de un membru, în baza mandatului președintelui.

(7) Președintele numește un secretar fie dintre membrii consiliului de administrație, fie din afara acestuia.

(8) Conducerea S.C. „Carbonifera” — S.A. se asigură de către directorul general, care este și președintele consiliului de administrație.

(9) Pentru valabilitatea hotărârilor este necesară prezența a cel puțin jumătate din numărul membrilor consiliului de administrație, iar acestea se iau cu majoritatea absolută a membrilor prezenți.

(10) Dezbaterile consiliului de administrație au loc conform ordinii de zi stabilite și comunicate de președinte cu cel puțin 7 zile înainte de data ținerii ședinței. Dezbaterile se consemnează în procesul-verbal al ședinței, care se scrie într-un registru sigilat și parafat de președintele consiliului de administrație.

(11) Procesul-verbal se semnează de toți membrii consiliului de administrație și de secretar.

(12) Pe baza procesului-verbal secretarul consiliului de administrație redactează hotărârea acestuia, care se semnează de către președinte.

(13) Consiliul de administrație poate delega, prin regulamentul de organizare și funcționare, o parte din atribuțiile sale directorului general al S.C. „Carbonifera” — S.A. și poate recurge, de asemenea, la experți pentru soluționarea anumitor probleme.

(14) În relațiile cu terții S.C. „Carbonifera” — S.A. este reprezentată de directorul general, care semnează actele de angajare față de aceștia, pe baza și în limitele împuternicirilor date de consiliul de administrație.

(15) Președintele consiliului de administrație este obligat să pună la dispoziție acționarilor și cenzorilor, la cererea acestora, toate documentele S.C. „Carbonifera” — S.A.

(16) Membrii consiliului de administrație vor depune o garanție conform prevederilor legale.

(17) Membrii consiliului de administrație răspund individual sau solidar, după caz, față de S.C. „Carbonifera” — S.A. pentru prejudiciile rezultate din infracțiuni ori abateri de la prevederile legale, pentru abateri de la prezentul statut sau pentru greșeli în administrarea acesteia. În astfel de situații ei vor putea fi revocați prin hotărâre a adunării generale a acționarilor.

(18) Sunt incompatibile cu calitatea de membru în consiliul de administrație sau cu aceea de director persoanele prevăzute la art. 138 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată.

(19) La ședințele consiliului de administrație vor fi convocați și cenzorii.

ARTICOLUL 19

Atribuțiile consiliului de administrație, ale directorului general și ale directorilor executivi

A. Consiliul de administrație are, în principal, următoarele atribuții:

a) elaborează structura organizatorică și regulamentul de organizare și funcționare ale S.C. „Carbonifera” — S.A.;

b) aprobă și nivelul garanțiilor și modul de constituire a acestora pentru directorul general, directorii executivi ai S.C. „Carbonifera” — S.A. și pentru persoanele care au calitatea de gestionar;

c) încheie acte juridice prin care să dobândească, să înstrăineze, să închirieze, să schimbe sau să constituie în garanție bunuri aflate în patrimoniul S.C. „Carbonifera” — S.A., cu aprobarea adunării generale a acționarilor, atunci când legea impune această condiție;

d) numește și revocă directorii executivi ai S.C. „Carbonifera” — S.A., atunci când aceștia nu fac parte din echipa managerială;

e) aprobă delegările de competență pentru directorul general și pentru persoanele din conducerea S.C. „Carbonifera” — S.A. în vederea executării operațiunilor acesteia;

f) aprobă încheierea oricăror contracte pentru care nu a delegat competența directorului general al S.C. „Carbonifera” — S.A.;

g) supune anual adunării generale a acționarilor, în termen de 60 de zile de la încheierea exercițiului financiar, raportul cu privire la activitatea S.C. „Carbonifera” — S.A., bilanțul contabil și contul de profit și pierdere pe anul precedent, precum și proiectul programului de activitate și proiectul bugetului de venituri și cheltuieli ale S.C. „Carbonifera” — S.A. pe anul în curs;

h) aprobă încheierea contractelor de import-export necesare în vederea dezvoltării, până la limita cuantumului valoric stabilit de adunarea generală a acționarilor;

i) stabilește drepturile, obligațiile și responsabilitățile personalului S.C. „Carbonifera” — S.A., conform structurii organizatorice aprobate;

j) stabilește competențele și nivelul de contractare a împrumuturilor bancare curente, a creditelor comerciale pe termen scurt și mediu și aprobă eliberarea garanțiilor;

k) aprobă numărul de posturi și normativul de constituire a compartimentelor funcționale și de producție;

l) aprobă programele de dezvoltare și de investiții;

m) stabilește și aprobă, în limita bugetului de venituri și cheltuieli aprobat de adunarea generală a acționarilor, modificări în structura acestuia, în limita competențelor pentru care a primit mandat;

n) negociază contractul colectiv de muncă și aprobă statutul personalului;

o) rezolvă orice alte probleme stabilite de adunarea generală a acționarilor sau care sunt prevăzute de legislația în vigoare.

B. Directorul general are, în principal, următoarele atribuții:

a) reprezintă S.C. „Carbonifera” — S.A. în raporturile cu terții;

b) aplică strategia și politicile de dezvoltare ale S.C. „Carbonifera” — S.A., aprobate de adunarea generală a acționarilor;

c) numește, suspendă sau revocă directorii executivi, cu avizul consiliului de administrație;

d) angajează, promovează și concediază personalul salariat, în condițiile legii;

e) negociază, în condițiile legii, contractele individuale de muncă;

f) încheie acte juridice în numele și pe seama S.C. „Carbonifera” — S.A., în limitele împuternicirilor acordate de consiliul de administrație;

g) aprobă operațiunile de încasări și plăți, potrivit competențelor legale și prezentului statut;

h) aprobă operațiunile de vânzare și cumpărare de bunuri, potrivit competențelor legale și prezentului statut;

i) împuternicește directorii executivi și orice altă persoană să exercite orice atribuții din sfera sa de competență;

j) rezolvă orice altă problemă pe care consiliul de administrație a stabilit-o în sarcina sa.

C. a) Directorii executivi sunt numiți de consiliul de administrație, sunt funcționari ai S.C. „Carbonifera” — S.A., nu pot fi membri în consiliul de administrație și nici în comitetul de direcție și sunt răspunzători față de aceasta pentru modul de îndeplinire a îndatoririlor lor, în aceleași condiții ca și administratorii.

b) Atribuțiile directorilor executivi sunt stabilite prin regulamentul de organizare și funcționare a S.C. „Carbonifera” — S.A.

CAPITOLUL VI

Gestiunea

ARTICOLUL 20

Controlul financiar preventiv

(1) S.C. „Carbonifera” — S.A. organizează și exercită controlul financiar preventiv pentru documentele ce cuprind operațiuni care se referă la drepturile și obligațiile patrimoniale, în faza de angajare și de plată, în raporturile cu alte persoane juridice sau fizice.

(2) Controlul financiar preventiv se exercită prin organe de specialitate potrivit legii.

ARTICOLUL 21

Controlul financiar de gestiune

(1) Controlul financiar de gestiune se efectuează în conformitate cu prevederile legale, prin organele de specialitate.

(2) Controlul financiar de gestiune se efectuează în totalitate sau prin sondaj, în raport cu volumul, valoarea și natura bunurilor, cu posibilitățile de sustrageri, cu condițiile de păstrare și gestionare, precum și cu frecvența abaterilor constatate anterior.

(3) La cererea organelor de control financiar de gestiune salariații au obligația:

a) să pună la dispoziție registrele, corespondența, actele, piesele justificative și alte documente necesare controlului;

b) să prezinte pentru control valorile de orice fel pe care le gestionează sau pe care le au în păstrare, care intră sub incidența controlului;

c) să elibereze potrivit legii documentele solicitate, în original sau în copii certificate;

d) să dea informații și explicații verbal și în scris, după caz, în legătură cu problemele care formează obiectul controlului;

e) să semneze cu sau fără obiecțiuni actele de control;

f) să asigure sprijinul și condițiile necesare bunei desfășurări a controlului și să își dea concursul pentru clarificarea constatărilor.

(4) Constatările organelor financiare de gestiune se vor consemna în actele de control, cu indicarea prevederilor legale încălcate și cu stabilirea exactă a consecințelor economice, financiare, patrimoniale, a persoanelor vinovate, precum și a măsurilor propuse. Actele de control vor fi prezentate Consiliului de administrație al S.C. „Carbonifera” — S.A.

ARTICOLUL 22

Cenzorii

(1) Gestiunea S.C. „Carbonifera” — S.A. este controlată de acționari și de 3 cenzori care sunt aleși de adunarea generală a acționarilor, dintre care unul va fi recomandat de Ministerul Finanțelor Publice. Cel puțin unul dintre ei trebuie să fie expert contabil autorizat în condițiile legii sau expert contabil.

(2) Adunarea generală a acționarilor alege, de asemenea, același număr de cenzori supleanți care îi vor înlocui, în condițiile legii, pe cenzorii titulari.

(3) Pentru a putea exercita dreptul de control, cenzorilor li se pot prezenta, la cerere, date cu privire la activitatea S.C. „Carbonifera” — S.A., la situația patrimoniului, a profitului și a pierderilor.

(4) Cenzorii au următoarele atribuții principale:

a) în cursul exercițiului financiar verifică gospodărirea mijloacelor fixe și a mijloacelor circulante, portofoliul de efecte, casa și registrele de evidență contabilă și informează consiliul de administrație asupra neregulilor constatate;

b) la încheierea exercițiului financiar controlează exactitatea inventarului, a documentelor și a informațiilor prezentate de consiliul de administrație asupra conturilor S.C. „Carbonifera” — S.A., a bilanțului contabil și a contului de profit și pierdere, prezentând adunării generale a acționarilor un raport scris;

c) la lichidarea S.C. „Carbonifera” — S.A. controlează operațiunile de lichidare;

d) prezintă adunării generale a acționarilor punctul lor de vedere la propunerile de reducere a capitalului social sau de modificare a statutului și a obiectului de activitate ale S.C. „Carbonifera” — S.A.

(5) Cenzorii sunt obligați, de asemenea:

a) să facă, în fiecare lună și inopinat, inspecții ale casei și să verifice existența titlurilor sau a valorilor care sunt proprietatea S.C. „Carbonifera” — S.A. sau care au fost permise în gaj, cautiune ori în depozit;

b) să ia parte la adunările generale ordinare și extraordinare ale acționarilor, inserând în ordinea de zi propunerile pe care le vor considera necesare;

c) să constate depunerea garanției din partea administratorilor;

d) să vegheze ca dispozițiile legii și ale statutului să fie îndeplinite de administratori și de lichidatori.

(6) Cenzorii se întrunesc la sediul S.C. „Carbonifera” — S.A. și vor delibera împreună. În cazul apariției unor neînțelegeri, cenzorii vor putea întocmi rapoarte separate care vor trebui să fie prezentate adunării generale a acționarilor.

(7) Cenzorii pot convoca adunarea generală extraordinară a acționarilor, dacă aceasta nu a fost convocată de consiliul de administrație, în cazul în care capitalul social s-a diminuat cu mai mult de 10% timp de 2 ani consecutivi, cu excepția primilor 2 ani de la constituirea S.C. „Carbonifera” — S.A. sau ori de câte ori consideră necesar pentru alte situații privind încălcarea dispozițiilor legale și statutare.

(8) Atribuțiile, drepturile și obligațiile cenzorilor se completează cu dispozițiile legale în materie.

(9) Cenzorii și cenzorii supleanți se numesc de adunarea generală a acționarilor pe o perioadă de maximum 3 ani și pot fi realeși.

(10) Sunt incompatibile cu calitatea de cenzor persoanele prevăzute la art. 161 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, republicată.

(11) Cenzorii sunt obligați să depună înainte de începerea activității o garanție egală cu o treime din garanția stabilită pentru membrii consiliului de administrație.

(12) În caz de deces, împiedicare fizică sau legală, încetare ori renunțare la mandat a unui cenzor, acesta este înlocuit de supleantul cel mai în vârstă.

(13) Dacă în acest mod numărul cenzorilor nu se poate completa, cenzorii rămași numesc altă persoană în locul vacant, până la cea mai apropiată adunare generală a acționarilor.

(14) În cazul în care nu mai rămâne în funcție nici un cenzor, consiliul de administrație va convoca adunarea generală a acționarilor, care va proceda la numirea altor cenzori.

(15) Cenzorii vor consemna într-un registru special deliberările, precum și constatările făcute în exercițiul mandatului lor.

(16) Revocarea cenzorilor se va putea face numai de adunarea generală a acționarilor.

CAPITOLUL VII

Activitatea

ARTICOLUL 23

Exercițiul financiar

Exercițiul financiar începe la data de 1 ianuarie și se încheie la data de 31 decembrie ale fiecărui an. Primul exercițiu financiar începe la data constituirii S.C. „Carbonifera” — S.A.

ARTICOLUL 24

Personalul

(1) Personalul de conducere și de execuție din cadrul S.C. „Carbonifera” — S.A. este numit, angajat și concediat de directorul general, în limita delegării de competență care i-a fost acordată.

(2) Plata salariilor și a impozitelor aferente, a cotelor de asigurări sociale, precum și a altor obligații față de bugetul de stat se va face potrivit legii.

(3) Drepturile și obligațiile personalului S.C. „Carbonifera” — S.A. se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare, prin contractul colectiv de muncă și prin regulamentul intern propriu.

(4) Drepturile de salarizare și celelalte drepturi de personal se stabilesc prin contractul colectiv de muncă.

ARTICOLUL 25

Evidența contabilă și bilanțul contabil

(1) S.C. „Carbonifera” — S.A. va ține evidența contabilă în lei noi, va întocmi anual bilanțul contabil și contul de profit și pierdere, având în vedere normele metodologice elaborate de Ministerul Finanțelor Publice.

(2) Subunitățile prevăzute la art. 3 din prezentul statut vor efectua operațiuni contabile până la nivelul balanței de verificare.

ARTICOLUL 26

Registrele

S.C. „Carbonifera” — S.A. va ține, prin grija membrilor consiliului de administrație, respectiv a cenzorilor, toate registrele prevăzute de lege.

CAPITOLUL VIII

Schimbarea formei juridice, dizolvarea, lichidarea, litigii

ARTICOLUL 27

Schimbarea formei juridice

(1) Adunarea generală extraordinară a acționarilor poate hotărî schimbarea formei juridice a S.C. „Carbonifera” — S.A.

(2) Pe toată perioada în care statul este acționar unic schimbarea formei juridice se va putea face numai cu aprobarea Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești, prin reprezentanții săi mandatați în adunarea generală a acționarilor.

ARTICOLUL 28

Dizolvarea

(1) Următoarele situații duc la dizolvarea S.C. „Carbonifera” — S.A.:

- imposibilitatea realizării obiectului de activitate;
- declarată nulității;

c) hotărârea adunării generale a acționarilor;

d) pierderea unei jumătăți din capitalul social după ce s-a consumat fondul de rezervă pentru motive ce nu atrag răspunderi de orice natură, dacă adunarea generală a acționarilor nu decide reconstituirea capitalului social sau limitarea lui la suma rămasă;

e) alte cauze prevăzute de lege sau de prezentul statut.

(2) Dizolvarea S.C. „Carbonifera” — S.A. se înscrie la oficiul registrului comerțului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.

ARTICOLUL 29

Lichidarea

(1) În caz de dizolvare, S.C. „Carbonifera” — S.A. va fi lichidată.

(2) Lichidarea și repartizarea patrimoniului se fac în condițiile și cu respectarea procedurii prevăzute de lege.

ARTICOLUL 30

Litigii

(1) Litigiile de orice fel, apărute între S.C. „Carbonifera” — S.A. și persoane fizice sau juridice, române ori străine, sunt de competența instanțelor judecătorești de drept comun.

(2) Litigiile născute din relațiile contractuale dintre S.C. „Carbonifera” — S.A. și persoane fizice sau juridice, române ori străine, pot fi soluționate și prin arbitraj, potrivit legii.

CAPITOLUL IX

Dispoziții finale

ARTICOLUL 31

Prevederile prezentului statut se completează cu dispozițiile Legii nr. 31/1990, republicată, cu cele ale Codului comercial, precum și cu celelalte reglementări legale în vigoare.

*ANEXA Nr. 2***STATUTUL****Societății Comerciale „Lignitul” — S.A. Ploiești**

CAPITOLUL I

Denumirea, forma juridică, sediul, durata

ARTICOLUL 1

Denumirea

(1) Denumirea societății comerciale este Societatea Comercială „Lignitul” — S.A. Ploiești, denumită în continuare *S.C. „Lignitul” — S.A.*

(2) În toate actele, facturile, anunțurile, publicațiile și în alte acte emanând de la societate denumirea acesteia va fi urmată de cuvintele „societate pe acțiuni” sau de inițialele „S.A.”, de capitalul social, de numărul de înmatriculare la oficiul registrului comerțului și de codul unic de înregistrare.

ARTICOLUL 2

Forma juridică

S.C. „Lignitul” — S.A. este persoană juridică română, având forma juridică de societate comercială pe acțiuni. Aceasta își desfășoară activitatea în conformitate cu legile române și cu prezentul statut.

ARTICOLUL 3

Sediul

(1) Sediul S.C. „Lignitul” — S.A. este în România, municipiul Ploiești, str. Bobâlna nr. 2, județul Prahova.

(2) Sediul S.C. „Lignitul” — S.A. poate fi mutat în altă localitate din România, pe baza hotărârii adunării generale extraordinare a acționarilor, potrivit legii.

(3) La înființare, S.C. „Lignitul” — S.A. are în structură următoarele subunități:

— Exploatarea Câmpulung, cu sediul în municipiul Câmpulung, str. Negru Vodă nr. 9, județul Argeș.

— Exploatarea Comănești, cu sediul în localitatea Comănești, Str. Dumbravei nr. 1, județul Bacău;

— Exploatarea Filipești, cu sediul în localitatea Filipeștii de Pădure, Str. Minei nr. 20, județul Prahova;

— Exploatarea Borsec, cu sediul în localitatea Borsec, Str. Minei nr. 1, județul Harghita.

ARTICOLUL 4

Durata

Durata S.C. „Lignitul” — S.A. este nelimitată, cu începere de la data înmatriculării sale la oficiul registrului comerțului de pe lângă Tribunalul Prahova.

CAPITOLUL II

Scopul și obiectul de activitate

ARTICOLUL 5

Scopul

Scopul S.C. „Lignitul” — S.A. este efectuarea, cu respectarea legislației române, de lucrări de exploatare și comercializare a lignitului, precum și valorificarea materiilor secundare rezultate din exploatare.

ARTICOLUL 6

Obiectul de activitate

Obiectul principal de activitate al S.C. „Lignitul” — S.A. este:

1020 — Extracția și prepararea lignitului — cercetarea geologică pentru descoperirea rezervelor de cărbune, producția, transportul și comercializarea cărbunelui.

Pe lângă aceasta, S.C. „Lignitul” — S.A. desfășoară și următoarele activități secundare:

451 — Organizarea de șantiere și pregătirea terenului

4511 — demolarea construcțiilor, terasamentelor și organizare de șantiere;

4512 — lucrări de foraj și sondaj pentru construcții;

4512 — construcții de clădiri și lucrări de geniu;

4525 — alte lucrări speciale de construcții;

4534 — alte lucrări de instalații;

5020 — întreținerea și repararea autovehiculelor;

6010 — transporturi pe calea ferată (operațiuni de manevră);

7320 — cercetare-dezvoltare în științe fizice și naturale;

7430 — activități de testări și analize tehnice;

7525 — activități de protecție civilă (salvare minieră).

CAPITOLUL III Capitalul social, acțiunile

ARTICOLUL 7 Capitalul social

(1) Capitalul social inițial al S.C. „Lignitul” — S.A. este de 1.113.000 lei, împărțit în 11.131 acțiuni nominative în valoare nominală de 100 lei fiecare și se constituie prin preluarea unor părți din capitalul social al Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești, care se reorganizează.

(2) Capitalul social este subscris de statul român în calitate de acționar unic, până la transmiterea acțiunilor din proprietatea statului către persoane fizice sau juridice, române ori străine, în condițiile legii, și este integral vărsat la data constituirii noii societăți comerciale.

(3) În capitalul social nu sunt incluse bunuri de natura celor prevăzute la art. 136 alin. (4) din Constituția României, republicată, și la art. 3 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia.

(4) Societatea Națională a Cărbunelui — S.A. Ploiești reprezintă statul ca acționar unic la S.C. „Lignitul” — S.A. și exercită toate drepturile ce decurg din această calitate.

ARTICOLUL 8 Acțiunile

(1) Acțiunile S.C. „Lignitul” — S.A. sunt nominative și vor cuprinde toate elementele prevăzute de lege.

(2) S.C. „Lignitul” — S.A. va ține evidența acționarilor și a acțiunilor într-un registru numerotat, sigilat și parafat, care se păstrează la sediul său.

ARTICOLUL 9

Reducerea sau majorarea capitalului social

(1) Capitalul social poate fi redus sau majorat pe baza hotărârii adunării generale extraordinare a acționarilor, în condițiile și cu respectarea procedurii prevăzute de lege.

(2) Adunarea generală extraordinară a acționarilor va putea decide majorarea capitalului social, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data majorării lui.

(3) Capitalul social va putea fi majorat prin:

- noi aporturi în numerar și/sau în natură;
- încorporarea rezervelor, cu excepția rezervelor legale, precum și a beneficiilor sau a primelor de emisiune;
- compensarea unor creanțe lichide și exigibile asupra S.C. „Lignitul” — S.A. cu acțiuni ale acesteia;
- alte surse stabilite de adunarea generală a acționarilor ori de consiliul de administrație, după caz, potrivit legii.

(4) Hotărârea adunării generale extraordinare a acționarilor pentru majorarea capitalului social va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, acordându-se pentru exercițiul dreptului de preferință un termen de cel puțin o lună, cu începere din ziua publicării.

(5) Reducerea capitalului social se face în condițiile legii.

(6) Capitalul social va putea fi redus prin:

- micșorarea numărului de acțiuni;
- reducerea valorii nominale a acțiunilor;
- dobândirea propriilor acțiuni, urmată de anularea lor;
- alte procedee prevăzute de lege.

(7) În cazul în care administratorii constată pierderea a jumătate din capitalul social, ei sunt obligați să convoace, în termen de maximum 60 de zile, adunarea generală

extraordinară a acționarilor, care va decide fie reconstituirea capitalului social, fie limitarea lui la valoarea rămasă, fie dizolvarea S.C. „Lignitul” — S.A.

(8) Reducerea capitalului social se va putea face numai după două luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, a hotărârii adunării generale extraordinare a acționarilor, potrivit prevederilor legale.

ARTICOLUL 10

Drepturi și obligații decurgând din acțiuni

(1) Fiecare acțiune subscrisă și plătită, potrivit legii, conferă deținătorului dreptul la un vot în adunarea generală a acționarilor, dreptul de a alege și de a fi ales în organele de conducere, dreptul de a participa la distribuirea profitului, conform dispozițiilor legale și prevederilor prezentului statut, precum și alte drepturi prevăzute de lege și de statut.

(2) Deținerea acțiunilor implică adeziunea de drept la statut.

(3) Drepturile și obligațiile ce decurg din acțiuni urmează regimul juridic al acțiunilor în cazul trecerii lor în proprietatea altor persoane.

(4) Obligațiile S.C. „Lignitul” — S.A. sunt garantate cu capitalul social al acesteia, iar acționarii răspund în limita capitalului social subscris.

ARTICOLUL 11

Cesiunea acțiunilor

(1) În orice raporturi cu S.C. „Lignitul” — S.A., aceasta recunoaște pentru fiecare acțiune un singur proprietar.

(2) Cesiunea parțială sau totală a acțiunilor între acționari și/sau între aceștia și terți se face în condițiile și cu procedura prevăzute de lege.

ARTICOLUL 12

Pierderea acțiunilor

(1) În cazul pierderii uneia sau mai multor acțiuni, proprietarul va trebui să anunțe consiliul de administrație și să facă publică pierderea acestora în presă.

(2) După 6 luni acționarul va putea obține un duplicat al acțiunilor pierdute.

CAPITOLUL IV

Adunarea generală a acționarilor

ARTICOLUL 13

Reprezentarea

(1) În perioada în care statul este acționar unic la S.C. „Lignitul” — S.A. interesele acestuia în adunarea generală a acționarilor vor fi reprezentate de Societatea Națională a Cărbunelui — S.A. Ploiești.

(2) Reprezentanții în adunarea generală a acționarilor sunt în număr de 3, numiți și revocați prin hotărâre a Adunării generale a acționarilor a Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești, în baza mandatului emis de Ministerul Economiei și Comerțului.

ARTICOLUL 14

Atribuțiile adunării generale a acționarilor

(1) Adunarea generală a acționarilor este organul de conducere al S.C. „Lignitul” — S.A., care decide asupra politicii economice a acesteia și asupra activității ei, în

conformitate cu mandatul primit de la acționarul Societatea Națională a Cărbunelui — S.A. Ploiești.

(2) Adunările generale ale acționarilor sunt ordinare și extraordinare.

(3) În exercitarea atribuțiilor sale, adunarea generală a acționarilor adoptă hotărâri.

(4) Pentru activitatea depusă reprezentanții statului în adunarea generală a acționarilor au dreptul la o indemnizație.

(5) Adunarea generală ordinară a acționarilor are următoarele atribuții:

a) aprobă strategia globală de dezvoltare, re tehnologizare, modernizare și restructurare economico-financiară a S.C. „Lignitul” — S.A.;

b) alege consiliul de administrație conform prevederilor Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, îl descarcă de gestiune și îl revocă;

c) alege 3 cenzori și supleanții acestora, conform prevederilor legale;

d) stabilește nivelul remunerației lunare convenite membrilor consiliului de administrație, secretarului acestuia și cenzorilor;

e) stabilește competențele și răspunderile consiliului de administrație și ale cenzorilor și aprobă regulamentul de funcționare a consiliului de administrație;

f) examinează și aprobă programul de activitate și proiectul bugetului de venituri și cheltuieli;

g) aprobă constituirea rezervelor statutare;

h) examinează, aprobă sau modifică situația financiară anuală și contul de profit și pierdere, după analizarea rapoartelor consiliului de administrație și ale cenzorilor;

i) aprobă repartizarea profitului și fixează dividendul, conform legislației în vigoare;

j) hotărăște cu privire la executarea de investiții și reparații capitale și stabilește plafonul valoric de la care competența revine consiliului de administrație;

k) hotărăște cu privire la înființarea și desființarea de subunități fără personalitate juridică;

l) aprobă delegări de competențe pentru consiliul de administrație;

m) stabilește nivelul garanției cerute administratorilor, în condițiile legii;

n) se pronunță asupra gestiunii administratorilor și asupra modului de recuperare a prejudiciilor produse S.C. „Lignitul” — S.A. de către aceștia;

o) numește directorul general al S.C. „Lignitul” — S.A. și îi stabilește salariul;

p) încheie contractul de administrare cu membrii consiliului de administrație;

r) hotărăște cu privire la contractarea de împrumuturi bancare și la acordarea de garanții și stabilește plafonul valoric de la care competența revine consiliului de administrație;

s) hotărăște cu privire la acționarea în justiție a administratorilor, a directorului general și a cenzorilor pentru pagubele pricinuite S.C. „Lignitul” — S.A.;

ș) stabilește plafoane valorice și competențe de efectuare a cheltuielilor;

t) îndeplinește orice altă atribuție stabilită de lege în sarcina sa.

(6) Pentru atribuțiile prevăzute la alin. (5) lit. b), f), h), i), j), k), l) și n), adunarea generală ordinară a acționarilor nu va putea lua hotărâri decât în urma obținerii, în prealabil, de către fiecare reprezentant a unui mandat al acționarilor care l-au numit.

(7) Adunarea generală extraordinară a acționarilor are următoarele atribuții:

a) hotărăște cu privire la majorarea sau la reducerea capitalului social;

b) hotărăște reîntregirea capitalului social prin emisiunea de noi acțiuni;

c) hotărăște cu privire la mutarea sediului S.C. „Lignitul” — S.A.;

d) hotărăște, dacă este cazul, modificarea și completarea obiectului de activitate;

e) aprobă conversia acțiunilor dintr-o categorie în alta, în condițiile legii;

f) hotărăște emisiunea de obligațiuni și conversia unei categorii de obligațiuni în altă categorie sau în acțiuni;

g) hotărăște cu privire la orice modificare a statutului;

h) hotărăște cumpărarea de acțiuni, cotarea la bursă, vânzarea și tranzacționarea pe piață a acțiunilor proprii;

i) hotărăște în orice alte probleme privind activitatea S.C. „Lignitul” — S.A., cu excepția celor care revin adunării generale ordinară a acționarilor.

(8) Pentru hotărârile adunării generale extraordinare a acționarilor fiecare reprezentant trebuie să obțină un mandat special de la organul care l-a numit.

ARTICOLUL 15

Convocarea adunării generale a acționarilor

(1) Adunarea generală a acționarilor se convoacă ori de câte ori va fi necesar de către președintele consiliului de administrație sau de către un membru al acestuia, pe baza împuternicirii date de președinte.

(2) Adunările generale ordinare ale acționarilor au loc cel puțin o dată pe an, în cel mult 4 luni de la încheierea exercițiului financiar.

(3) Adunările generale extraordinare ale acționarilor se convoacă la cererea acționarilor reprezentând a zecea parte din capitalul social sau la cererea cenzorilor.

(4) Adunarea generală a acționarilor va fi convocată în conformitate cu dispozițiile prezentului statut, cu cel puțin 15 zile înainte de data stabilită.

(5) Convocarea va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, și într-un ziar de largă circulație din localitatea în care se află sediul S.C. „Lignitul” — S.A. sau din cea mai apropiată localitate.

(6) Convocarea va cuprinde locul și data ținerii adunării generale a acționarilor, precum și ordinea de zi, cu menționarea explicită a tuturor problemelor care vor face obiectul dezbaterii acesteia.

(7) Când pe ordinea de zi figurează propuneri pentru modificarea statutului, convocarea va trebui să cuprindă textul integral al propunerilor.

(8) Adunarea generală a acționarilor se întrunește la sediul S.C. „Lignitul” — S.A. sau în alt loc indicat în convocare.

ARTICOLUL 16

Organizarea adunării generale a acționarilor

(1) Pentru validitatea deliberărilor adunării generale ordinare a acționarilor este necesară prezența acționarilor care reprezintă cel puțin jumătate din capitalul social, iar hotărârile trebuie să fie luate de acționarii care dețin majoritatea absolută din capitalul social reprezentat în aceasta.

(2) Dacă adunarea generală ordinară a acționarilor nu poate lucra din cauza neîndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (1), adunarea generală a acționarilor ce se va întruni după a doua convocare poate să delibereze asupra

problemelor aflate pe ordinea de zi a celei dintâi adunări, oricare ar fi partea de capital social reprezentată de acționarii prezenți, cu majoritate.

(3) Pentru validitatea deliberărilor adunării generale extraordinare a acționarilor sunt necesare:

a) la prima convocare, prezența acționarilor reprezentând trei pătrimi din capitalul social, iar hotărârile să fie luate cu votul unui număr de acționari care să reprezinte cel puțin jumătate din capitalul social;

b) la convocările următoare, prezența acționarilor reprezentând jumătate din capitalul social, iar hotărârile să fie luate cu votul unui număr de acționari care să reprezinte cel puțin o treime din capitalul social.

(4) Adunarea generală a acționarilor alege un secretar care să verifice lista de prezență a acționarilor și să întocmească procesul-verbal al ședinței adunării generale a acționarilor.

(5) Procesul-verbal al adunării generale a acționarilor se va scrie într-un registru sigilat și parafat. Procesul-verbal va fi semnat de persoana care a prezidat ședința și de secretarul care l-a întocmit.

(6) La ședințele adunării generale ordinare și extraordinare a acționarilor, în care se dezbate probleme privitoare la raporturile de muncă cu personalul S.C. „Lignitul” — S.A., pot fi invitați și reprezentanții salariaților, care nu vor avea drept de vot.

ARTICOLUL 17

Exercitarea dreptului de vot în adunarea generală a acționarilor

(1) Hotărârile adunării generale a acționarilor se iau de regulă prin vot deschis.

(2) Votul secret este obligatoriu pentru alegerea membrilor consiliului de administrație și a cenzorilor, pentru revocarea lor și pentru luarea hotărârilor referitoare la răspunderea administratorilor.

(3) Hotărârile luate de adunarea generală a acționarilor în limitele legii sau ale actului constitutiv sunt obligatorii chiar și pentru acționarii care nu au luat parte la adunare sau care au votat împotriva.

CAPITOLUL V

Consiliul de administrație

ARTICOLUL 18

Organizare

(1) S.C. „Lignitul” — S.A. este administrată de un consiliu de administrație compus din 5 membri, numiți și revocați de adunarea generală a acționarilor, în baza mandatului emis de Ministerul Economiei și Comerțului, dintre care unul va fi recomandat de Ministerul Finanțelor Publice.

(2) Membrii consiliului de administrație sunt numiți pe o perioadă de cel mult 4 ani.

(3) În situația în care se creează un loc vacant în consiliul de administrație, adunarea generală a acționarilor numește un nou administrator în vederea ocupării acestuia. Durata pentru care este ales noul administrator pentru a ocupa locul vacant va fi egală cu perioada care a rămas până la expirarea mandatului predecesorului său.

(4) Consiliul de administrație se întrunește lunar la sediul S.C. „Lignitul” — S.A. sau ori de câte ori este necesar, la convocarea președintelui ori a unei treimi din numărul membrilor săi.

(5) Consiliul de administrație își desfășoară activitatea în baza propriului său regulament și a reglementărilor legale în vigoare.

(6) Consiliul de administrație este prezidat de președinte, iar în lipsa acestuia, de un membru, în baza mandatului președintelui.

(7) Președintele numește un secretar fie dintre membrii consiliului de administrație, fie din afara acestuia.

(8) Conducerea S.C. „Lignitul” — S.A. se asigură de către directorul general, care este și președintele consiliului de administrație.

(9) Pentru valabilitatea hotărârilor este necesară prezența a cel puțin jumătate din numărul membrilor consiliului de administrație, iar acestea se iau cu majoritatea absolută a membrilor prezenți.

(10) Dezbaterile consiliului de administrație au loc conform ordinii de zi stabilite și comunicate de președinte cu cel puțin 7 zile înainte de data ținerii ședinței. Dezbaterile se consemnează în procesul-verbal al ședinței, care se scrie într-un registru sigilat și parafat de președintele consiliului de administrație.

(11) Procesul-verbal se semnează de toți membrii consiliului de administrație și de secretar.

(12) Pe baza procesului-verbal secretarul consiliului de administrație redactează hotărârile acestuia, care se semnează de către președinte.

(13) Consiliul de administrație poate delega, prin regulamentul de organizare și funcționare, o parte din atribuțiile sale directorului general al S.C. „Lignitul” — S.A. și poate recurge, de asemenea, la experți pentru soluționarea anumitor probleme.

(14) În relațiile cu terții S.C. „Lignitul” — S.A. este reprezentată de directorul general, care semnează actele de angajare față de aceștia, pe baza și în limitele împuternicirilor date de consiliul de administrație.

(15) Președintele consiliului de administrație este obligat să pună la dispoziție acționarilor și cenzorilor, la cererea acestora, toate documentele S.C. „Lignitul” — S.A.

(16) Membrii consiliului de administrație vor depune o garanție conform prevederilor legale.

(17) Membrii consiliului de administrație răspund individual sau solidar, după caz, față de S.C. „Lignitul” — S.A. pentru prejudiciile rezultate din infracțiuni ori abateri de la prevederile legale, pentru abateri de la prezentul statut sau pentru greșeli în administrarea acesteia. În astfel de situații ei vor putea fi revocați prin hotărâre a adunării generale a acționarilor.

(18) Sunt incompatibile cu calitatea de membru în consiliul de administrație sau cu aceea de director persoanele prevăzute la art. 138 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată.

(19) La ședințele consiliului de administrație vor fi convocați și cenzorii.

ARTICOLUL 19

Atribuțiile consiliului de administrație, ale directorului general și ale directorilor executivi

A. Consiliul de administrație are, în principal, următoarele atribuții:

a) elaborează structura organizatorică și regulamentul de organizare și funcționare ale S.C. „Lignitul” — S.A.;

b) aprobă nivelul garanțiilor și modul de constituire a acestora pentru directorul general, directorii executivi ai S.C. „Lignitul” — S.A. și pentru persoanele care au calitatea de gestionar;

c) încheie acte juridice prin care să dobândească, să înstrăineze, să închirieze, să schimbe sau să constituie în garanție bunuri aflate în patrimoniul S.C. „Lignitul” — S.A., cu aprobarea adunării generale a acționarilor, atunci când legea impune această condiție;

d) numește și revocă directorii executivi ai societății, atunci când aceștia nu fac parte din echipa managerială;

e) aprobă delegările de competență pentru directorul general și pentru persoanele din conducerea S.C. „Lignitul” — S.A. în vederea executării operațiunilor acesteia;

f) aprobă încheierea oricăror contracte pentru care nu a delegat competența directorului general al S.C. „Lignitul” — S.A.;

g) supune anual adunării generale a acționarilor, în termen de 60 de zile de la încheierea exercițiului financiar, raportul cu privire la activitatea S.C. „Lignitul” — S.A., bilanțul contabil și contul de profit și pierdere pe anul precedent, precum și proiectul programului de activitate și proiectul bugetului de venituri și cheltuieli ale S.C. „Lignitul” — S.A. pe anul în curs;

h) aprobă încheierea contractelor de import-export necesare în vederea dezvoltării, până la limita cuantumului valoric stabilit de adunarea generală a acționarilor;

i) stabilește drepturile, obligațiile și responsabilitățile personalului S.C. „Lignitul” — S.A., conform structurii organizatorice aprobate;

j) stabilește competențele și nivelul de contractare a împrumuturilor bancare curente, a creditelor comerciale pe termen scurt și mediu și aprobă eliberarea garanțiilor;

k) aprobă numărul de posturi și normativul de constituire a compartimentelor funcționale și de producție;

l) aprobă programele de dezvoltare și de investiții;

m) stabilește și aprobă, în limita bugetului de venituri și cheltuieli aprobat de adunarea generală a acționarilor, modificări în structura acestuia, în limita competențelor pentru care a primit mandat;

n) negociază contractul colectiv de muncă și aprobă statutul personalului;

o) rezolvă orice alte probleme stabilite de adunarea generală a acționarilor sau care sunt prevăzute de legislația în vigoare.

B. Directorul general are, în principal, următoarele atribuții:

a) reprezintă S.C. „Lignitul” — S.A. în raporturile cu terții;

b) aplică strategia și politicile de dezvoltare ale S.C. „Lignitul” — S.A., aprobate de adunarea generală a acționarilor;

c) angajează, promovează și concediază personalul salariat, în condițiile legii;

d) negociază, în condițiile legii, contractele individuale de muncă;

e) încheie acte juridice în numele și pe seama S.C. „Lignitul” — S.A., în limitele împuternicirilor acordate de consiliul de administrație;

f) aprobă operațiunile de încasări și plăți, potrivit competențelor legale și prezentului statut;

g) aprobă operațiunile de vânzare și cumpărare de bunuri, potrivit competențelor legale și prezentului statut;

h) împuternicește directorii executivi și orice altă persoană să exercite orice atribuții din sfera sa de competență;

i) rezolvă orice altă problemă pe care consiliul de administrație a stabilit-o în sarcina sa.

C. a) Directorii executivi sunt numiți de consiliul de administrație, sunt funcționari ai S.C. „Lignitul” — S.A., nu pot fi membrii în consiliul de administrație și nici în

comitetul de direcție și sunt răspunzători față de aceasta pentru modul de îndeplinire a îndatoririlor lor, în aceleași condiții ca și administratorii.

b) Atribuțiile directorilor executivi sunt stabilite prin regulamentul de organizare și funcționare a S.C. „Lignitul” — S.A.

CAPITOLUL VI

Gestiunea

ARTICOLUL 20

Controlul financiar preventiv

(1) S.C. „Lignitul” — S.A. organizează și exercită controlul financiar preventiv pentru documentele ce cuprind operațiuni care se referă la drepturile și obligațiile patrimoniale, în faza de angajare și de plată, în raporturile cu alte persoane juridice sau fizice.

(2) Controlul financiar preventiv se exercită prin organe de specialitate potrivit legii.

ARTICOLUL 21

Controlul financiar de gestiune

(1) Controlul financiar de gestiune se efectuează în conformitate cu prevederile legale, prin organele de specialitate.

(2) Controlul financiar de gestiune se efectuează în totalitate sau prin sondaj, în raport cu volumul, valoarea și natura bunurilor, cu posibilitățile de sustrageri, cu condițiile de păstrare și gestionare, precum și cu frecvența abaterilor constatate anterior.

(3) La cererea organelor de control financiar de gestiune salariații au obligația:

a) să pună la dispoziție registrele, corespondența, actele, piesele justificative și alte documente necesare controlului;

b) să prezinte pentru control valorile de orice fel pe care le gestionează sau pe care le au în păstrare, care intră sub incidența controlului;

c) să elibereze potrivit legii documentele solicitate, în original sau în copii certificate;

d) să dea informații și explicații verbal și în scris, după caz, în legătură cu problemele care formează obiectul controlului;

e) să semneze cu sau fără obiecțiuni actele de control;

f) să asigure sprijinul și condițiile necesare bunei desfășurări a controlului și să își dea concursul pentru clarificarea constatărilor.

(4) Constatările organelor financiare de gestiune se vor consemna în actele de control, cu indicarea prevederilor legale încălcate și cu stabilirea exactă a consecințelor economice, financiare, patrimoniale, a persoanelor vinovate, precum și a măsurilor propuse. Actele de control vor fi prezentate Consiliului de administrație al S.C. „Lignitul” — S.A.

ARTICOLUL 22

Cenzorii

(1) Gestiunea S.C. „Lignitul” — S.A. este controlată de acționari și de 3 cenzori care sunt aleși de adunarea generală a acționarilor, dintre care unul va fi recomandat de Ministerul Finanțelor Publice. Cel puțin unul dintre ei trebuie să fie expert contabil autorizat în condițiile legii sau expert contabil.

(2) Adunarea generală a acționarilor alege, de asemenea, același număr de cenzori supleanți care îi vor înlocui, în condițiile legii, pe cenzorii titulari.

(3) Pentru a putea exercita dreptul de control cenzorii li se pot prezenta, la cerere, date cu privire la activitatea S.C. „Lignitul” — S.A., la situația patrimoniului, a profitului și a pierderilor.

(4) Cenzorii au următoarele atribuții principale:

a) la cursul exercițiului financiar verifică gospodărirea mijloacelor fixe și a mijloacelor circulante, portofoliul de efecte, casa și registrele de evidență contabilă și informează consiliul de administrație asupra neregulilor constatate;

b) la încheierea exercițiului financiar controlează exactitatea inventarului, a documentelor și a informațiilor prezentate de consiliul de administrație asupra conturilor S.C. „Lignitul” — S.A., a bilanțului contabil și a contului de profit și pierdere, prezentând adunării generale a acționarilor un raport scris;

c) la lichidarea S.C. „Lignitul” — S.A. controlează operațiunile de lichidare;

d) prezintă adunării generale a acționarilor punctul lor de vedere la propunerile de reducere a capitalului social sau de modificare a statutului și a obiectului de activitate ale S.C. „Lignitul” — S.A.

(5) Cenzorii sunt obligați, de asemenea:

a) să facă, în fiecare lună și inopinat, inspecții ale casei și să verifice existența titlurilor sau a valorilor care sunt proprietatea S.C. „Lignitul” — S.A. sau care au fost primite în gaj, cauciune ori în depozit;

b) să ia parte la adunările generale ordinare și extraordinare ale acționarilor, inserând în ordinea de zi propunerile pe care le vor considera necesare;

c) să constate depunerea garanției din partea administratorilor;

d) să vegheze ca dispozițiile legii și ale statutului să fie îndeplinite de administratori și de lichidatori.

(6) Cenzorii se întrunesc la sediul S.C. „Lignitul” — S.A. și vor delibera împreună. În cazul apariției unor neînțelegeri, cenzorii vor putea întocmi rapoarte separate care vor trebui să fie prezentate adunării generale a acționarilor.

(7) Cenzorii pot convoca adunarea generală extraordinară a acționarilor, dacă aceasta nu a fost convocată de consiliul de administrație, în cazul în care capitalul social s-a diminuat cu mai mult de 10% timp de 2 ani consecutivi, cu excepția primilor 2 ani de la constituirea S.C. „Lignitul” — S.A. sau ori de câte ori consideră necesar pentru alte situații privind încălcarea dispozițiilor legale și statutare.

(8) Atribuțiile, drepturile și obligațiile cenzorilor se completează cu dispozițiile legale în materie.

(9) Cenzorii și cenzorii supleanți se numesc de adunarea generală a acționarilor pe o perioadă de maximum 3 ani și pot fi realeși.

(10) Sunt incompatibile cu calitatea de cenzor persoanele prevăzute la art. 161 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, republicată.

(11) Cenzorii sunt obligați să depună înainte de începerea activității o garanție egală cu o treime din garanția stabilită pentru membrii consiliului de administrație.

(12) În caz de deces, împiedicare fizică sau legală, încetare ori renunțare la mandat a unui cenzor, acesta este înlocuit de supleantul cel mai în vârstă.

(13) Dacă în acest mod numărul cenzorilor nu se poate completa, cenzorii rămași numesc altă persoană în locul vacant, până la cea mai apropiată adunare generală a acționarilor.

(14) În cazul în care nu mai rămâne în funcție nici un cenzor, consiliul de administrație va convoca adunarea generală a acționarilor, care va proceda la numirea altor cenzori.

(15) Cenzorii vor consemna într-un registru special deliberările, precum și constatările făcute în exercițiul mandatului lor.

(16) Revocarea cenzorilor se va putea face numai de adunarea generală a acționarilor.

CAPITOLUL VII

Activitatea

ARTICOLUL 23

Exercițiul financiar

Exercițiul financiar începe la data de 1 ianuarie și se încheie la data de 31 decembrie ale fiecărui an. Primul exercițiu financiar începe la data constituirii S.C. „Lignitul” — S.A.

ARTICOLUL 24

Personalul

(1) Personalul de conducere și de execuție din cadrul S.C. „Lignitul” — S.A. este numit, angajat și concediat de directorul general în limita delegării de competență care i-a fost acordată.

(2) Plata salariilor și a impozitelor aferente, a cotelor de asigurări sociale, precum și a altor obligații față de bugetul de stat se va face potrivit legii.

(3) Drepturile și obligațiile personalului S.C. „Lignitul” — S.A. se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare, contractul colectiv de muncă și regulamentul intern propriu.

(4) Drepturile de salarizare și celelalte drepturi de personal se stabilesc prin contractul colectiv de muncă.

ARTICOLUL 25

Evidența contabilă și bilanțul contabil

S.C. „Lignitul” — S.A. va ține evidența contabilă în lei noi, va întocmi anual bilanțul contabil și contul de profit și pierdere, având în vedere normele metodologice elaborate de Ministerul Finanțelor Publice.

ARTICOLUL 26

Registrele

S.C. „Lignitul” — S.A. va ține, prin grija membrilor consiliului de administrație, respectiv a cenzorilor, toate registrele prevăzute de lege.

CAPITOLUL VIII

Schimbarea formei juridice, dizolvarea, lichidarea, litigii

ARTICOLUL 27

Schimbarea formei juridice

(1) Adunarea generală extraordinară a acționarilor poate hotărî schimbarea formei juridice a S.C. „Lignitul” — S.A.

(2) Pe toată perioada în care statul este acționar unic schimbarea formei juridice se va putea face numai cu aprobarea Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești, prin reprezentanții săi mandatați în adunarea generală a acționarilor.

ARTICOLUL 28

Dizolvarea

- (1) Următoarele situații duc la dizolvarea S.C. „Lignitul” — S.A.:
- imposibilitatea realizării obiectului de activitate;
 - declaraarea nulității;
 - hotărârea adunării generale a acționarilor;
 - pierderea unei jumătăți din capitalul social după ce s-a consumat fondul de rezervă pentru motive ce nu atrag răspunderi de orice natură, dacă adunarea generală a acționarilor nu decide reconstituirea capitalului social sau limitarea lui la suma rămasă;
 - alte cauze prevăzute de lege sau de prezentul statut.
- (2) Dizolvarea S.C. „Lignitul” — S.A. se înscrie la oficiul registrului comerțului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.

ARTICOLUL 29

Lichidarea

- (1) În caz de dizolvare, S.C. „Lignitul” — S.A. va fi lichidată.

- (2) Lichidarea și repartizarea patrimoniului se fac în condițiile și cu respectarea procedurii prevăzute de lege.

ARTICOLUL 30

Litigii

- (1) Litigiile de orice fel, apărute între S.C. „Lignitul” — S.A. și persoane fizice sau juridice, române ori străine, sunt de competența instanțelor judecătorești de drept comun.
- (2) Litigiile născute din relațiile contractuale dintre S.C. „Lignitul” — S.A. și persoane fizice sau juridice, române ori străine, pot fi soluționate și prin arbitraj, potrivit legii.

CAPITOLUL IX

Dispoziții finale

ARTICOLUL 31

Prevederile prezentului statut se completează cu dispozițiile Legii nr. 31/1990, republicată, cu cele ale Codului comercial, precum și cu celelalte reglementări legale în vigoare.

ANEXA Nr. 3

STATUTUL**Societății Comerciale „Sălajul” — S.A. Sărmășag**

CAPITOLUL I

Denumirea, forma juridică, sediul, durata

ARTICOLUL 1

Denumirea

- (1) Denumirea societății comerciale este Societatea Comercială „Sălajul” — S.A., denumită în continuare S.C. „Sălajul” — S.A.
- (2) În toate actele, facturile, anunțurile, publicațiile și în alte acte emanând de la societate denumirea acesteia va fi urmată de cuvintele „societate pe acțiuni” sau de inițialele „S.A.”, de capitalul social și de numărul de înmatriculare la oficiul registrului comerțului și de codul unic de înregistrare.

ARTICOLUL 2

Forma juridică

S.C. „Sălajul” — S.A. este persoană juridică română, având forma juridică de societate comercială pe acțiuni. Aceasta își desfășoară activitatea în conformitate cu legile române și cu prezentul statut.

ARTICOLUL 3

Sediul

- (1) Sediul S.C. „Sălajul” — S.A. este în România, localitatea Sărmășag, Str. Minei nr. 1, județul Sălaj.
- (2) Sediul S.C. „Sălajul” — S.A. poate fi mutat în altă localitate din România, pe baza hotărârii adunării generale extraordinare a acționarilor, potrivit legii.
- (3) La înființare, S.C. „Sălajul” — S.A. are în structură următoarele puncte de lucru:
- Cariera Bobota, cu sediul în comuna Bobota, județul Sălaj;
 - Sectorul subteran Ip, cu sediul în localitatea Ip, județul Sălaj;

— Microcariera Carastelec, cu sediul în localitatea Carastelec, județul Sălaj.

(4) Societatea poate înființa sucursale, reprezentanțe, agenții și alte puncte de lucru, pe baza hotărârii adunării generale a acționarilor

ARTICOLUL 4

Durata

Durata S.C. „Sălajul” — S.A. este nelimitată, cu începere de la data înmatriculării sale la oficiul registrului comerțului de pe lângă Tribunalul Sălaj.

CAPITOLUL II

Scopul și obiectul de activitate

ARTICOLUL 5

Scopul

Scopul S.C. „Sălajul” — S.A. este efectuarea, cu respectarea legislației române, de lucrări de exploatare și comercializare a lignitului, precum și valorificarea materiilor secundare rezultate din exploatare.

ARTICOLUL 6

Obiectul de activitate

Obiectul principal de activitate al S.C. „Sălajul” — S.A. este:

1020 — extracția și prepararea lignitului — cercetarea geologică pentru descoperirea rezervelor de cărbune, producția, transportul și comercializarea cărbunelui.

Pe lângă aceasta, societatea desfășoară și următoarele activități secundare:

451 — organizarea de șantiere și pregătirea terenului;

4511 — demolarea construcțiilor, terasamentelor și organizare de șantiere;

- 4512 — lucrări de foraj și sondaj pentru construcții;
- 4512 — construcții de clădiri și lucrări de geniu;
- 4525 — alte lucrări speciale de construcții;
- 4534 — alte lucrări de instalații;
- 5020 — întreținerea și repararea autovehiculelor;
- 6010 — transporturi pe calea ferată (operațiuni de manevră);
- 7320 — cercetare-dezvoltare în științe fizice și naturale;
- 7430 — activități de testări și analize tehnice;
- 7525 — activități de protecție civilă (salvare minieră).

CAPITOLUL III

Capitalul social, acțiunile

ARTICOLUL 7

Capitalul social

(1) Capitalul social inițial al S.C. „Sălajul” — S.A. este de 11.186.600 lei noi, împărțit în 111.866 acțiuni nominative în valoare nominală de 100 lei fiecare, și se constituie prin preluarea unor părți din capitalul social al Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești, care se reorganizează.

(2) Capitalul social este subscris de statul român în calitate de acționar unic, până la transmiterea acțiunilor din proprietatea statului către persoane fizice sau juridice, române ori străine, în condițiile legii, și este integral vărsat la data constituirii noii societăți comerciale.

(3) În capitalul social nu sunt incluse bunuri de natura celor prevăzute la art. 136 alin. (4) din Constituția României, republicată, și la art. 3 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia.

(4) Societatea Națională a Cărbunelui — S.A. Ploiești reprezintă statul ca acționar unic la S.C. „Sălajul” — S.A. și exercită toate drepturile ce decurg din această calitate.

ARTICOLUL 8

Acțiunile

(1) Acțiunile S.C. „Sălajul” — S.A. sunt nominative și vor cuprinde toate elementele prevăzute de lege.

(2) S.C. „Sălajul” — S.A. va ține evidența acționarilor și a acțiunilor într-un registru numerotat, sigilat și parafat, care se păstrează la sediul său.

ARTICOLUL 9

Reducerea sau majorarea capitalului social

(1) Capitalul social poate fi redus sau majorat pe baza hotărârii Adunării generale extraordinare a acționarilor a Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești, în condițiile și cu respectarea procedurii prevăzute de lege.

(2) Adunarea generală extraordinară a acționarilor a Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești va putea decide majorarea capitalului social, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data majorării lui.

(3) Capitalul social va putea fi majorat prin:

- a) noi aporturi în numerar și/sau în natură;
- b) încorporarea rezervelor, cu excepția rezervelor legale, precum și a beneficiilor sau a primelor de emisiune;
- c) compensarea unor creanțe lichide și exigibile asupra S.C. „Sălajul” — S.A. cu acțiuni ale acesteia;
- d) alte surse stabilite de adunarea generală a acționarilor ori de consiliul de administrație, după caz, potrivit legii.

(4) Hotărârea adunării generale extraordinare a acționarilor pentru majorarea capitalului social se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, acordându-se

pentru exercițiul dreptului de preferință un termen de cel puțin o lună, cu începere din ziua publicării.

(5) Reducerea capitalului social se face în condițiile legii.

(6) Capitalul social va putea fi redus prin:

- a) micșorarea numărului de acțiuni;
- b) reducerea valorii nominale a acțiunilor;
- c) dobândirea propriilor acțiuni, urmată de anularea lor;
- d) alte procedee prevăzute de lege.

(7) În cazul în care administratorii constată pierderea a jumătate din capitalul social, ei sunt obligați să convoace, în termen de maximum 60 de zile, adunarea generală extraordinară a acționarilor, care va decide fie reconstituirea capitalului social, fie limitarea lui la valoarea rămasă, fie dizolvarea S.C. „Sălajul” — S.A.

(8) Reducerea capitalului social se va putea face numai după două luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, a hotărârii adunării generale extraordinare a acționarilor, potrivit prevederilor legale.

ARTICOLUL 10

Drepturi și obligații decurgând din acțiuni

(1) Fiecare acțiune subscrisă și plătită, potrivit legii, conferă deținătorului dreptul la un vot în adunarea generală a acționarilor, dreptul de a alege și de a fi ales în organele de conducere, dreptul de a participa la distribuirea profitului, conform dispozițiilor legale și prevederilor prezentului statut, precum și alte drepturi prevăzute de lege și de statut.

(2) Deținerea acțiunilor implică adeziunea de drept la statut.

(3) Drepturile și obligațiile ce decurg din acțiuni urmează regimul juridic al acțiunilor în cazul trecerii lor în proprietatea altor persoane.

(4) Obligațiile S.C. „Sălajul” — S.A. sunt garantate cu capitalul social al acesteia, iar acționarii răspund în limita capitalului social subscris.

ARTICOLUL 11

Cesiunea acțiunilor

(1) În orice raporturi cu S.C. „Sălajul” — S.A., aceasta recunoaște pentru fiecare acțiune un singur proprietar.

(2) Cesiunea parțială sau totală a acțiunilor între acționari și/sau între aceștia și terți se face în condițiile și cu procedura prevăzute de lege.

ARTICOLUL 12

Pierderea acțiunilor

(1) În cazul pierderii uneia sau mai multor acțiuni, proprietarul va trebui să anunțe consiliul de administrație și să facă publică pierderea acestora în presă.

(2) După 6 luni acționarul va putea obține un duplicat al acțiunilor pierdute.

CAPITOLUL IV

Adunarea generală a acționarilor

ARTICOLUL 13

Reprezentarea

(1) În perioada în care statul este acționar unic la S.C. „Sălajul” — S.A. interesele acestuia în adunarea generală a acționarilor vor fi reprezentate de Societatea Națională a Cărbunelui — S.A. Ploiești.

(2) Reprezentanții în adunarea generală a acționarilor sunt în număr de 3, numiți și revocați prin hotărârea Adunării generale a acționarilor a Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești, în baza mandatului emis de Ministerul Economiei și Comerțului.

ARTICOLUL 14

Atribuțiile adunării generale a acționarilor

(1) Adunarea generală a acționarilor este organul de conducere al S.C. „Sălajul” — S.A., care decide asupra politicii economice a acesteia și asupra activității ei, în conformitate cu mandatul primit de la acționarul Societatea Națională a Cărbunelui — S.A. Ploiești.

(2) Adunările generale ale acționarilor sunt ordinare și extraordinare.

(3) În exercitarea atribuțiilor sale, adunarea generală a acționarilor adoptă hotărâri.

(4) Pentru activitatea depusă reprezentanții statului în adunarea generală a acționarilor au dreptul la o indemnizație.

(5) Adunarea generală ordinară a acționarilor are următoarele atribuții:

a) aprobă strategia globală de dezvoltare, re tehnologizare, modernizare și restructurare economico-financiară a S.C. „Sălajul” — S.A.;

b) alege consiliul de administrație conform prevederilor Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, îl descarcă de gestiune și îl revocă;

c) alege 3 cenzori și supleanții acestora, conform prevederilor legale;

d) stabilește nivelul remunerației lunare convenite membrilor consiliului de administrație, secretarului acestuia și cenzorilor;

e) stabilește competențele și răspunderile consiliului de administrație și ale cenzorilor și aprobă regulamentul de funcționare a consiliului de administrație;

f) examinează și aprobă programul de activitate și proiectul bugetului de venituri și cheltuieli;

g) aprobă constituirea rezervelor statutare;

h) examinează, aprobă sau modifică situația financiară anuală și contul de profit și pierdere, după analizarea rapoartelor consiliului de administrație și ale cenzorilor;

i) aprobă repartizarea profitului și fixează dividendul, conform legislației în vigoare;

j) hotărăște cu privire la executarea de investiții și reparații capitale și stabilește plafonul valoric de la care competența revine consiliului de administrație;

k) hotărăște cu privire la înființarea și desființarea de subunități fără personalitate juridică;

l) aprobă delegări de competențe pentru consiliul de administrație;

m) stabilește nivelul garanției cerute administratorilor, în condițiile legii;

n) se pronunță asupra gestiunii administratorilor și asupra modului de recuperare a prejudiciilor produse S.C. „Sălajul” — S.A. de către aceștia;

o) numește directorul general al S.C. „Sălajul” — S.A. și îi stabilește salariul;

p) încheie contractul de administrare cu membrii consiliului de administrație;

r) hotărăște cu privire la contractarea de împrumuturi bancare și la acordarea de garanții și stabilește plafonul valoric de la care competența revine consiliului de administrație;

s) hotărăște cu privire la acționarea în justiție a administratorilor, a directorului general și a cenzorilor pentru pagubele pricinuite S.C. „Sălajul” — S.A.;

ș) stabilește plafoane valorice și competențe de efectuare a cheltuielilor;

t) îndeplinește orice altă atribuție stabilită de lege în sarcina sa;

u) încheie contractul de administrare cu membrii consiliului de administrație.

(6) Pentru atribuțiile prevăzute la alin. (5) lit. b), f), h), i), j), k), l), n) adunarea generală ordinară a acționarilor nu va putea lua hotărâri decât în urma obținerii, în prealabil, de către fiecare reprezentant a unui mandat al acționarilor care l-au numit.

(7) Adunarea generală extraordinară a acționarilor are următoarele atribuții:

a) hotărăște cu privire la majorarea sau la reducerea capitalului social;

b) hotărăște reîntregirea capitalului social prin emisiune de noi acțiuni;

c) hotărăște cu privire la mutarea sediului S.C. „Sălajul” — S.A.;

d) hotărăște, dacă este cazul, modificarea și completarea obiectului de activitate;

e) aprobă conversia acțiunilor dintr-o categorie în alta, în condițiile legii;

f) hotărăște emisiunea de obligațiuni și conversia unei categorii de obligațiuni în altă categorie sau în acțiuni;

g) hotărăște cu privire la orice modificare a statutului;

h) hotărăște cumpărarea de acțiuni, cotarea la bursă, vânzarea și tranzacționarea pe piață a acțiunilor proprii;

i) hotărăște în orice alte probleme privind activitatea S.C. „Sălajul” — S.A., cu excepția celor care revin adunării generale ordinară a acționarilor.

(8) Pentru hotărârile adunării generale extraordinare a acționarilor fiecare reprezentant trebuie să obțină un mandat special de la organul care l-a numit.

ARTICOLUL 15

Convocarea adunării generale a acționarilor

(1) Adunarea generală a acționarilor se convoacă ori de câte ori va fi necesar de către președintele consiliului de administrație sau de către un membru al acestuia, pe baza împuternicirii date de președinte.

(2) Adunările generale ordinare ale acționarilor au loc cel puțin o dată pe an, în cel mult 4 luni de la încheierea exercițiului financiar.

(3) Adunările generale extraordinare ale acționarilor se convoacă la cererea acționarilor reprezentând a zecea parte din capitalul social sau la cererea cenzorilor.

(4) Adunarea generală a acționarilor va fi convocată în conformitate cu dispozițiile prezentului statut, cu cel puțin 15 zile înainte de data stabilită.

(5) Convocarea va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, și într-un ziar de largă circulație din localitatea în care se află sediul S.C. „Sălajul” — S.A. sau din cea mai apropiată localitate.

(6) Convocarea va cuprinde locul și data ținerii adunării generale a acționarilor, precum și ordinea de zi, cu menționarea explicită a tuturor problemelor care vor face obiectul dezbaterii acesteia.

(7) Când pe ordinea de zi figurează propuneri pentru modificarea statutului, convocarea va trebui să cuprindă textul integral al propunerilor.

(8) Adunarea generală a acționarilor se întrunește la sediul S.C. „Sălajul” — S.A. sau în alt loc indicat în convocare.

ARTICOLUL 16

Organizarea adunării generale a acționarilor

(1) Pentru validitatea deliberărilor adunării generale ordinare a acționarilor este necesară prezența acționarilor care reprezintă cel puțin jumătate din capitalul social, iar hotărârile trebuie să fie luate de acționarii care dețin majoritatea absolută din capitalul social reprezentat în aceasta.

(2) Dacă adunarea generală ordinară a acționarilor nu poate lucra din cauza neîndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (1), adunarea generală a acționarilor ce se va întruni după a doua convocare poate să delibereze asupra problemelor aflate pe ordinea de zi a celei dintâi adunări, oricare ar fi partea de capital social reprezentată de acționarii prezenți, cu majoritate.

(3) Pentru validitatea deliberărilor adunării generale extraordinare a acționarilor sunt necesare:

a) la prima convocare, prezența acționarilor reprezentând trei pătrimi din capitalul social, iar hotărârile să fie luate cu votul unui număr de acționari care să reprezinte cel puțin jumătate din capitalul social;

b) la convocările următoare, prezența acționarilor reprezentând jumătate din capitalul social, iar hotărârile să fie luate cu votul unui număr de acționari care să reprezinte cel puțin o treime din capitalul social.

(4) Adunarea generală a acționarilor alege un secretar care să verifice lista de prezență a acționarilor și să întocmească procesul-verbal al ședinței adunării generale a acționarilor.

(5) Procesul-verbal al adunării generale a acționarilor se va scrie într-un registru sigilat și parafat. Procesul-verbal va fi semnat de persoana care a prezidat ședința și de secretarul care l-a întocmit.

(6) La ședințele adunării generale ordinare și extraordinare a acționarilor, în care se dezbate probleme privitoare la raporturile de muncă cu personalul S.C. „Sălajul” — S.A., pot fi invitați și reprezentanții salariaților, care nu vor avea drept de vot.

ARTICOLUL 17

Exercitarea dreptului de vot în adunarea generală a acționarilor

(1) Hotărârile adunării generale a acționarilor se iau de regulă prin vot deschis.

(2) Votul secret este obligatoriu pentru alegerea membrilor consiliului de administrație și a cenzorilor, pentru revocarea lor și pentru luarea hotărârilor referitoare la răspunderea administratorilor.

(3) Hotărârile luate de adunarea generală a acționarilor în limitele legii sau ale actului constitutiv sunt obligatorii chiar și pentru acționarii care nu au luat parte la adunare sau care au votat împotriva.

CAPITOLUL V

Consiliul de administrație

ARTICOLUL 18

Organizare

(1) S.C. „Sălajul” — S.A. este administrată de un consiliu de administrație compus din 5 membri, numiți și revocați de adunarea generală a acționarilor, în baza mandatului emis de Ministerul Economiei și Comerțului,

dintre care unul va fi recomandat de Ministerul Finanțelor Publice.

(2) Membrii consiliului de administrație sunt numiți pe o perioadă de cel mult 4 ani.

(3) În situația în care se creează un loc vacant în consiliul de administrație, adunarea generală a acționarilor numește un nou administrator în vederea ocupării acestuia. Durata pentru care este ales noul administrator pentru a ocupa locul vacant va fi egală cu perioada care a rămas până la expirarea mandatului predecesorului său.

(4) Consiliul de administrație se întrunește lunar la sediul S.C. „Sălajul” — S.A. sau ori de câte ori este necesar, la convocarea președintelui ori a unei treimi din numărul membrilor săi.

(5) Consiliul de administrație își desfășoară activitatea în baza propriului său regulament și a reglementărilor legale în vigoare.

(6) Consiliul de administrație este prezidat de președinte, iar în lipsa acestuia, de un membru, în baza mandatului președintelui.

(7) Președintele numește un secretar fie dintre membrii consiliului de administrație, fie din afara acestuia.

(8) Conducerea S.C. „Sălajul” — S.A. se asigură de către directorul general, care este și președintele consiliului de administrație.

(9) Pentru valabilitatea hotărârilor este necesară prezența a cel puțin jumătate din numărul membrilor consiliului de administrație, iar acestea se iau cu majoritatea absolută a membrilor prezenți.

(10) Dezbaterile consiliului de administrație au loc conform ordinii de zi stabilite și comunicate de președinte cu cel puțin 7 zile înainte de data ținerii ședinței. Dezbaterile se consemnează în procesul-verbal al ședinței, care se scrie într-un registru sigilat și parafat de președintele consiliului de administrație.

(11) Procesul-verbal se semnează de toți membrii consiliului de administrație și de secretar.

(12) Pe baza procesului-verbal secretarul consiliului de administrație redactează hotărârea acestuia, care se semnează de către președinte.

(13) Consiliul de administrație poate delega, prin regulamentul de organizare și funcționare, o parte din atribuțiile sale directorului general al S.C. „Sălajul” — S.A. și poate recurge, de asemenea, la experți pentru soluționarea anumitor probleme.

(14) În relațiile cu terții S.C. „Sălajul” — S.A. este reprezentată de directorul general, care semnează actele de angajare față de aceștia, pe baza și în limitele împuternicirilor date de consiliul de administrație.

(15) Președintele consiliului de administrație este obligat să pună la dispoziție acționarilor și cenzorilor, la cererea acestora, toate documentele S.C. „Sălajul” — S.A.

(16) Membrii consiliului de administrație vor depune o garanție conform prevederilor legale.

(17) Membrii consiliului de administrație răspund individual sau solidar, după caz, față de S.C. „Sălajul” — S.A. pentru prejudiciile rezultate din infracțiuni sau abateri de la prevederile legale, pentru abateri de la prezentul statut sau pentru greșeli în administrarea acesteia. În astfel de situații ei vor putea fi revocați prin hotărâre a adunării generale a acționarilor.

(18) Sunt incompatibile cu calitatea de membru în consiliul de administrație sau cu aceea de director persoanele prevăzute la art. 138 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată.

(19) La ședințele consiliului de administrație vor fi convocați și cenzorii.

ARTICOLUL 19

Atribuțiile consiliului de administrație, ale directorului general și ale directorilor executivi

A. Consiliul de administrație are, în principal, următoarele atribuții:

a) elaborează structura organizatorică și regulamentul de organizare și funcționare ale S.C. „Sălajul” — S.A.;

b) aprobă nivelul garanțiilor și modul de constituire a acestora pentru directorul general, directorii executivi ai S.C. „Sălajul” — S.A. și pentru persoanele care au calitatea de gestionar;

c) încheie acte juridice prin care să dobândească, să înstrăineze, să închirieze, să schimbe sau să constituie în garanție bunuri aflate în patrimoniul S.C. „Sălajul” — S.A., cu aprobarea adunării generale a acționarilor, atunci când legea impune această condiție;

d) numește și revocă directorii executivi ai societății, atunci când aceștia nu fac parte din echipa managerială;

e) aprobă delegările de competență pentru directorul general și pentru persoanele din conducerea S.C. „Sălajul” — S.A. în vederea executării operațiunilor acesteia;

f) aprobă încheierea oricăror contracte pentru care nu a delegat competența directorului general al S.C. „Sălajul” — S.A.;

g) supune anual adunării generale a acționarilor, în termen de 60 de zile de la încheierea exercițiului financiar, raportul cu privire la activitatea S.C. „Sălajul” — S.A., bilanțul contabil și contul de profit și pierdere pe anul precedent, precum și proiectul programului de activitate și proiectul bugetului de venituri și cheltuieli ale S.C. „Sălajul” — S.A. pe anul în curs;

h) aprobă încheierea contractelor de import-export necesare în vederea dezvoltării, până la limita cuantumului valoric stabilit de adunarea generală a acționarilor;

i) stabilește drepturile, obligațiile și responsabilitățile personalului S.C. „Sălajul” — S.A., conform structurii organizatorice aprobate;

j) stabilește competențele și nivelul de contractare a împrumuturilor bancare curente, a creditelor comerciale pe termen scurt și mediu și aprobă eliberarea garanțiilor;

k) aprobă numărul de posturi și normativul de constituire a compartimentelor funcționale și de producție;

l) aprobă programele de dezvoltare și de investiții;

m) stabilește și aprobă, în limita bugetului de venituri și cheltuieli aprobat de adunarea generală a acționarilor, modificări în structura acestuia, în limita competențelor pentru care a primit mandat;

n) negociază contractul colectiv de muncă și aprobă statutul personalului;

o) rezolvă orice alte probleme stabilite de adunarea generală a acționarilor sau care sunt prevăzute de legislația în vigoare.

B. Directorul general are, în principal, următoarele atribuții:

a) reprezintă S.C. „Sălajul” — S.A. în raporturile cu terții;

b) aplică strategia și politicile de dezvoltare ale S.C. „Sălajul” — S.A., aprobate de adunarea generală a acționarilor;

c) numește, suspendă sau revocă directorii executivi, cu avizul consiliului de administrație;

d) angajează, promovează și concediază personalul salariat, în condițiile legii;

e) negociază, în condițiile legii, contractele individuale de muncă;

f) încheie acte juridice în numele și pe seama S.C. „Sălajul” — S.A., în limitele împuternicirilor acordate de consiliul de administrație;

g) aprobă operațiunile de încasări și plăți, potrivit competențelor legale și prezentului statut;

h) aprobă operațiunile de vânzare și cumpărare de bunuri, potrivit competențelor legale și prezentului statut;

i) împuternicește directorii executivi și orice altă persoană să exercite orice atribuții din sfera sa de competență;

j) rezolvă orice altă problemă pe care consiliul de administrație a stabilit-o în sarcina sa.

C. a) Directorii executivi sunt numiți de consiliul de administrație, sunt funcționari ai S.C. „Sălajul” — S.A., nu pot fi membri în consiliul de administrație și nici în comitetul de direcție și sunt răspunzători față de aceasta pentru modul de îndeplinire a îndatoririlor lor, în aceleași condiții ca și administratorii.

b) Atribuțiile directorilor executivi sunt stabilite prin regulamentul de organizare și funcționare a S.C. „Sălajul” — S.A.

CAPITOLUL VI

Gestiunea

ARTICOLUL 20

Controlul financiar preventiv

(1) S.C. „Sălajul” — S.A. organizează și exercită controlul financiar preventiv pentru documentele ce cuprind operațiuni care se referă la drepturile și obligațiile patrimoniale, în faza de angajare și de plată, în raporturile cu alte persoane juridice sau fizice.

(2) Controlul financiar preventiv se exercită prin organe de specialitate potrivit legii.

ARTICOLUL 21

Controlul financiar de gestiune

(1) Controlul financiar de gestiune se efectuează în conformitate cu prevederile legale, prin organele de specialitate.

(2) Controlul financiar de gestiune se efectuează în totalitate sau prin sondaj, în raport cu volumul, valoarea și natura bunurilor, cu posibilitățile de sustrageri, cu condițiile de păstrare și gestionare, precum și cu frecvența abaterilor constatate anterior.

(3) La cererea organelor de control financiar de gestiune salariații au obligația:

a) să pună la dispoziție registrele, corespondența, actele, piesele justificative și alte documente necesare controlului;

b) să prezinte pentru control valorile de orice fel pe care le gestionează sau pe care le au în păstrare, care intră sub incidența controlului;

c) să elibereze potrivit legii documentele solicitate, în original sau în copii certificate;

d) să dea informații și explicații verbal și în scris, după caz, în legătură cu problemele care formează obiectul controlului;

e) să semneze cu sau fără obiecțiuni actele de control;

f) să asigure sprijinul și condițiile necesare bunei desfășurări a controlului și să își dea concursul pentru clarificarea constatărilor.

(4) Constatările organelor financiare de gestiune se vor consemna în actele de control, cu indicarea prevederilor legale încălcate și cu stabilirea exactă a consecințelor

economice, financiare, patrimoniale, a persoanelor vinovate, precum și a măsurilor propuse. Actele de control vor fi prezentate Consiliului de administrație al S.C. „Sălajul” — S.A.

ARTICOLUL 22

Cenzorii

(1) Gestiunea S.C. „Sălajul” — S.A. este controlată de acționari și de 3 cenzori care sunt aleși de adunarea generală a acționarilor, dintre care unul va fi recomandat de Ministerul Finanțelor Publice. Cel puțin unul dintre ei trebuie să fie expert contabil autorizat în condițiile legii sau expert contabil.

(2) Adunarea generală a acționarilor alege, de asemenea, același număr de cenzori supleanți care îi vor înlocui, în condițiile legii, pe cenzorii titulari.

(3) Pentru a putea exercita dreptul de control, cenzorilor li se pot prezenta, la cerere, date cu privire la activitatea S.C. „Sălajul” — S.A., la situația patrimoniului, a profitului și a pierderilor.

(4) Cenzorii au următoarele atribuții principale:

a) în cursul exercițiului financiar verifică gospodărirea mijloacelor fixe și a mijloacelor circulante, portofoliul de efecte, casa și registrele de evidență contabilă și informează consiliul de administrație asupra neregulilor constatate;

b) la încheierea exercițiului financiar controlează exactitatea inventarului, a documentelor și a informațiilor prezentate de consiliul de administrație asupra conturilor S.C. „Sălajul” — S.A., a bilanțului contabil și a contului de profit și pierdere, prezentând adunării generale a acționarilor un raport scris;

c) la lichidarea S.C. „Sălajul” — S.A. controlează operațiunile de lichidare;

d) prezintă adunării generale a acționarilor punctul lor de vedere la propunerile de reducere a capitalului social sau de modificare a statutului și a obiectului de activitate ale S.C. „Sălajul” — S.A.

(5) Cenzorii sunt obligați, de asemenea:

a) să facă, în fiecare lună și inopinat, inspecții ale casei și să verifice existența titlurilor sau a valorilor care sunt proprietatea S.C. „Sălajul” — S.A. sau care au fost primite în gaj, cauțiune ori în depozit;

b) să ia parte la adunările generale ordinare și extraordinare ale acționarilor, inserând în ordinea de zi propunerile pe care le vor considera necesare;

c) să constate depunerea garanției din partea administratorilor;

d) să vegheze ca dispozițiile legii și ale statutului să fie îndeplinite de administratori și de lichidatori.

(6) Cenzorii se întrunesc la sediul S.C. „Sălajul” — S.A. și vor delibera împreună. În cazul apariției unor neînțelegeri cenzorii vor putea întocmi rapoarte separate care vor trebui să fie prezentate adunării generale a acționarilor.

(7) Cenzorii pot convoca adunarea generală extraordinară a acționarilor, dacă aceasta nu a fost convocată de consiliul de administrație, în cazul în care capitalul social s-a diminuat cu mai mult de 10% timp de 2 ani consecutivi, cu excepția primilor 2 ani de la constituirea S.C. „Sălajul” — S.A. sau ori de câte ori consideră necesar pentru alte situații privind încălcarea dispozițiilor legale și statutare.

(8) Atribuțiile, drepturile și obligațiile cenzorilor se completează cu dispozițiile legale în materie.

(9) Cenzorii și cenzorii supleanți se numesc de adunarea generală a acționarilor pe o perioadă de maximum 3 ani și pot fi realeși.

(10) Sunt incompatibile cu calitatea de cenzor persoanele prevăzute la art. 161 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, republicată.

(11) Cenzorii sunt obligați să depună înainte de începerea activității o garanție egală cu o treime din garanția stabilită pentru membrii consiliului de administrație.

(12) În caz de deces, împiedicare fizică sau legală, încetare ori renunțare la mandat a unui cenzor, acesta este înlocuit de supleantul cel mai în vârstă.

(13) Dacă în acest mod numărul cenzorilor nu se poate completa, cenzorii rămași numesc altă persoană în locul vacant, până la cea mai apropiată adunare generală a acționarilor.

(14) În cazul în care nu mai rămâne în funcție nici un cenzor, consiliul de administrație va convoca adunarea generală a acționarilor, care va proceda la numirea altor cenzori.

(15) Cenzorii vor consemna într-un registru special deliberările, precum și constatările făcute în exercițiul mandatului lor.

(16) Revocarea cenzorilor se va putea face numai de adunarea generală a acționarilor.

CAPITOLUL VII

Activitatea

ARTICOLUL 23

Exercițiul financiar

Exercițiul financiar începe la data de 1 ianuarie și se încheie la data de 31 decembrie a fiecărui an. Primul exercițiu financiar începe la data constituirii S.C. „Sălajul” — S.A.

ARTICOLUL 24

Personalul

(1) Personalul de conducere și de execuție din cadrul S.C. „Sălajul” — S.A. este numit, angajat și concediat de directorul general, în limita delegării de competență care i-a fost acordată.

(2) Plata salariilor și a impozitelor aferente, a cotelor de asigurări sociale, precum și a altor obligații față de bugetul de stat se va face potrivit legii.

(3) Drepturile și obligațiile personalului S.C. „Sălajul” — S.A. se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare, contractul colectiv de muncă și regulamentul intern propriu.

(4) Drepturile de salarizare și celelalte drepturi de personal se stabilesc prin contractul colectiv de muncă.

ARTICOLUL 25

Evidența contabilă și bilanțul contabil

S.C. „Sălajul” — S.A. va ține evidența contabilă în lei noi, va întocmi anual bilanțul contabil și contul de profit și pierdere, având în vedere normele metodologice elaborate de Ministerul Finanțelor Publice.

ARTICOLUL 26

Registrele

S.C. „Sălajul” — S.A. va ține, prin grija membrilor consiliului de administrație, respectiv a cenzorilor, toate registrele prevăzute de lege.

CAPITOLUL VIII

Schimbarea formei juridice, dizolvarea, lichidarea, litigii

ARTICOLUL 27

Schimbarea formei juridice

(1) Adunarea generală extraordinară a acționarilor poate hotărî schimbarea formei juridice a S.C. „Sălajul” — S.A.

(2) Pe toată perioada în care statul este acționar unic schimbarea formei juridice se va putea face numai cu aprobarea Societății Naționale a Cărbunelui — S.A. Ploiești, prin reprezentanții săi mandatați în adunarea generală a acționarilor.

ARTICOLUL 28

Dizolvarea

(1) Următoarele situații duc la dizolvarea S.C. „Sălajul” — S.A.:

- a) imposibilitatea realizării obiectului de activitate;
- b) declararea nulității;
- c) hotărârea adunării generale a acționarilor;
- d) pierderea unei jumătăți din capitalul social după ce s-a consumat fondul de rezervă pentru motive ce nu atrag răspunderi de orice natură, dacă adunarea generală a acționarilor nu decide reconstituirea capitalului social sau limitarea lui la suma rămasă;
- e) alte cauze prevăzute de lege sau de prezentul statut.

(2) Dizolvarea S.C. „Sălajul” — S.A. se înscrie la oficiul registrului comerțului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.

ARTICOLUL 29

Lichidarea

(1) În caz de dizolvare S.C. „Sălajul” — S.A. va fi lichidată.
(2) Lichidarea și repartizarea patrimoniului se fac în condițiile și cu respectarea procedurii prevăzute de lege.

ARTICOLUL 30

Litigii

(1) Litigiile de orice fel, apărute între S.C. „Sălajul” — S.A. și persoane fizice sau juridice, române ori străine, sunt de competența instanțelor judecătorești de drept comun.

(2) Litigiile născute din relațiile contractuale dintre S.C. „Sălajul” — S.A. și persoane fizice sau juridice, române ori străine, pot fi soluționate și prin arbitraj, potrivit legii.

CAPITOLUL IX

Dispoziții finale

ARTICOLUL 31

Prevederile prezentului statut se completează cu dispozițiile Legii nr. 31/1990, republicată, cu cele ale Codului comercial, precum și cu celelalte reglementări legale în vigoare.

ANEXA Nr. 4

LISTA

obiectivelor care pot fi finanțate din alocații bugetare pentru semestrul II 2005

Obiectivul
Societatea Comercială „Carbonifera” — S.A. • Cariera Aninoasa
Societatea Comercială „Sălajul” — S.A. • Cariera Bobota III

Observații: Mina Borsec urmează să fie închisă începând cu data de 1 ianuarie 2006, iar Exploatarea Minieră Comănești și-a încetat activitatea începând cu data de 10 iunie 2005.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI**HOTĂRÂREA CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI****în cauza Todorescu împotriva României**

(Cererea nr. 40.670/98)

Strasbourg, 30 septembrie 2003

În cauza Todorescu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a II-a), statuând în cadrul unei camere formate din: domnii J.-P. Costa, președinte, A. B. Baka, Gaukur Jorundsson, L. Loucaides, C. Bîrsan, M. Ugrekhelidze, doamna A. Mularoni, judecători, și doamna T.L. Early, grefieră adjunctă de secție,

după deliberările ce au avut loc în Camera de consiliu la 9 septembrie 2003, pronunță hotărârea următoare, adoptată la această dată:

PROCEDURĂ

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 40.670/98, îndreptată împotriva României, prin care doi cetățeni ai

acestui stat, domnul Ioan Todorescu, de cetățenie română, și doamna Letiția Todorescu, de cetățenie austriacă (*reclamantii*), au sesizat Comisia Europeană a Drepturilor Omului (*Comisia*) la data de 12 septembrie 1997, în temeiul fostului art. 25 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul B. Aurescu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantii se plâng în substanță de faptul că refuzul Curții Supreme de Justiție (denumită în continuare *C.S.J.*) de a recunoaște instanțelor competența de soluționare a unei acțiuni în revendicare este contrar

art. 6 alin. 1 din Convenție. În plus, ei se plâng de faptul că Hotărârea din 1 octombrie 1996 a C.S.J. a adus atingere dreptului lor la respectarea proprietății, astfel cum este recunoscut de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție. Reclamanții susțin, de asemenea, că nu le-a fost respectat dreptul la respectarea vieții private, așa cum este prevăzut de art. 8 din Convenție, întrucât prin efectul confiscării apartamentului lor au fost privați de domiciliu în România. În fine, ei se plâng de încălcarea dreptului lor la libertatea de circulație, prevăzut de art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenție, confiscarea fiind motivată de refuzul lor de a se întoarce în România.

4. Cererea a fost transmisă Curții la 1 noiembrie 1998, data intrării în vigoare a Protocolului nr. 11 la Convenție (art. 5 alin. 2 din Protocolul nr. 11 la Convenție).

5. Cererea a fost repartizată primei secții a Curții (art. 52 alin. 1 din regulament). În cadrul acestei secții, camera desemnată să examineze cererea [art. 27 alin. 1 din Convenție] a fost constituită potrivit art. 26 alin. 1 din regulament.

6. La data de 1 noiembrie 2001 Curtea a modificat structura secțiilor sale (art. 25 alin. 1 din regulament). Cererea a fost repartizată celei de-a doua secții a Curții, astfel reorganizată (art. 52 alin. 1 din regulament).

7. Atât reclamanții, cât și Guvernul au depus observații scrise cu privire la fondul cauzei (conform art. 59 alin. 1 din regulament).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

8. Reclamanții sunt născuți în anul 1930, respectiv în anul 1934, și își au domiciliul în Viena, Austria.

9. La data de 18 februarie 1975, în urma unui contract de schimb încheiat între BTB și BC, reclamanții au devenit proprietarii unui apartament cu 5 camere și al terenului aferent, situate în București.

10. La data de 9 august 1988, statul a confiscat imobilul reclamanților în baza Decretului nr. 223/1974 care prevedea confiscarea bunurilor aparținând persoanelor care, plecate fiind în străinătate, nu se întorceau în România în termenele prevăzute.

A. Prima acțiune în revendicare

11. În anul 1992, reclamanții au introdus o acțiune în revendicare îndreptată împotriva Primăriei Municipiului București și a întreprinderii C., care administra imobilele aparținând statului. În fața Judecătoriei Sectorului 5 București ei au arătat că sunt proprietari ai unui apartament situat în București, care fusese confiscat în baza Decretului nr. 223/1974, cu motivarea că în anul 1987, după un sejur în străinătate, ei nu se mai întorseseră în România, cu toate că viza lor de ieșire din țară expirase. Ei au susținut că Decretul nr. 223/1974 nu era aplicabil în cazul lor, deoarece ei nu refuzaseră să se întoarcă în România, ci primul reclamant lucra din anul 1972 în Viena, în calitate de funcționar al Agenției Internaționale de Energie Atomică. După ce a admis o cerere de intervenție a unui locatar al apartamentului, C.F., prin Sentința din 25 mai 1993, instanța a respins acțiunea reclamanților. Instanța a considerat că Decretul nr. 223/1974 a fost aplicat în mod legal, avându-se în vedere că, deși viza lor de ieșire din țară expirase la 31 ianuarie 1987, reclamanții nu se întorseseră în România pentru a îndrepta această situație.

12. La o dată neprecizată reclamanții au introdus apel la Tribunalul București.

Prin Decizia din 18 ianuarie 1994 Tribunalul București a casat Sentința din 25 mai 1993 și a admis acțiunea reclamanților. Instanța a constatat că, în virtutea convenției privind înființarea Agenției Internaționale de Energie Atomică, ratificată de România, funcționarii acestei instituții

nu erau obligați să dețină o viză de ieșire din țară, dat fiind statutul lor de funcționari ai Națiunilor Unite. În plus, instanța a apreciat că Decretul nr. 223/1974 este contrar art. 36 din Constituția română din anul 1965, în vigoare la acel moment, precum și art. 480 și 481 din Codul civil, care protejează dreptul de proprietate. Prin urmare, tribunalul a constatat ilegalitatea confiscării apartamentului reclamanților și a dispus autorităților să restituie apartamentul.

13. Prin Decizia din 17 iunie 1994 Curtea de Apel București a respins ca neîntemeiat recursul introdus de C.F. Astfel, Decizia din 18 ianuarie 1994 a Tribunalului București a devenit definitivă.

B. Recursul în anulare

14. La o dată neprecizată, procurorul general al României a promovat la C.S.J. un recurs în anulare, pe motiv că judecătorii și-au depășit competențele atunci când au examinat legalitatea aplicării Decretului nr. 223/1974.

15. Prin Decizia din 1 octombrie 1996 C.S.J. a admis recursul în anulare, a casat hotărârile din 25 mai 1993, 18 ianuarie 1994 și 17 iunie 1994 și a respins acțiunea în revendicare a reclamanților. C.S.J. a constatat că apartamentul revendicat a devenit proprietatea statului în aplicarea dispozițiilor Decretului nr. 223/1974. Instanța a apreciat că instanțele nu sunt competente să examineze aspectul referitor la conformitatea acestui decret cu Constituția din anul 1965, o asemenea atribuție aparținând doar puterii legislative.

C. Acțiunea în restituire în temeiul Legii nr. 112/1995

16. La data de 1 noiembrie 1996 apartamentul litigios a format obiectul unui contract de vânzare-cumpărare între stat și locatarul C.F.

17. La o dată neprecizată reclamanții au depus o acțiune în restituire la Comisia administrativă de aplicare a Legii nr. 112/1995 (denumită în continuare *Comisia administrativă*) din București.

18. Prin Decizia administrativă din 22 noiembrie 1999 Comisia administrativă a acordat reclamanților o despăgubire pentru bunul lor.

19. Reclamanții au contestat această decizie în fața Judecătoriei Sectorului 5 București, cu motivarea că ei au solicitat restituirea în natură a imobilului, nu despăgubiri. Ei au solicitat și anularea contractului de vânzare-cumpărare.

În ședința din 28 iunie 2000 reprezentantul Primăriei Municipiului București a ridicat excepția inadmisibilității cererii de anulare a contractului de vânzare-cumpărare.

20. Prin Sentința din 28 iunie 2000 Judecătoria Sectorului 5 București a admis parțial contestația reclamanților. Astfel, ea a dispus anularea Deciziei Comisiei administrative din 22 noiembrie 1999, a admis excepția și a respins ca inadmisibilă cererea de anulare a contractului de vânzare-cumpărare. Instanța a apreciat că titlul de proprietate al statului este nul, întrucât încalcă Constituția și tratatele internaționale în vigoare la data confiscării imobilului. În consecință, ea a apreciat că statul nu are titlu valabil și că nu puteau fi acordate despăgubiri de către Comisia administrativă, deoarece Legea nr. 112/1995 nu privea decât imobilele preluate de stat cu titlu valabil.

21. Primăria Municipiului București a declarat apel împotriva acestei sentințe. Prin Decizia din 27 noiembrie 2000 Tribunalul București a respins apelul ca neîntemeiat.

22. Prin Decizia din 29 martie 2001 Curtea de Apel București a respins pentru același motiv recursul introdus de Primăria Municipiului București.

Astfel, Decizia din 22 noiembrie 1999 a Comisiei administrative a rămas fără efect juridic.

D. Cererea de restituire în temeiul Legii nr. 10/2001

23. Conform informațiilor furnizate de Guvern, la o dată neprecizată reclamanții au introdus o cerere de restituire a

bunului la Comisia administrativă pentru aplicarea Legii nr. 10/2001. Conform Guvernului, această cerere nu a fost încă soluționată.

II. Dreptul și practica interne aplicabile

24. Dispozițiile legale și jurisprudența internă pertinente au fost prezentate în Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțată în cauza *Brumărescu împotriva României* (nr. 32.260/96, paragrafele 31—33, 40—44 CEDO 1999—VII) și în Hotărârea *Surpăceanu împotriva României* (nr. 28.342/95 paragraful 31, nepublicată).

25. Articolul 30 din Legea nr. 58/1974 (Legea privind sistematizarea teritoriului și localităților urbane și rurale) prevede următoarele:

„Art. 30. — Dobândirea terenurilor (...) se poate face numai prin moștenire legală, fiind interzisă înstrăinarea sau dobândirea prin acte juridice a acestor terenuri.

În caz de înstrăinare a construcțiilor, terenul aferent acestor construcții trece în proprietatea statului (...).“

26. Dispozițiile pertinente din Decretul nr. 223/1974 privind reglementarea situației unor bunuri prevăd următoarele:

„ Art. 1. — În Republica Socialistă România construcțiile și terenurile pot fi deținute în proprietate de către persoanele fizice numai dacă au domiciliul în țară.

Art. 2. — Persoanele care au făcut cerere de plecare definitivă din țară sunt obligate să înstrăineze, până la data plecării, construcțiile aflate în proprietatea lor în Republica Socialistă România. Înstrăinarea se va face către stat (...)

Construcțiile aparținând persoanelor care au plecat în mod fraudulos din țară sau care, fiind plecate în străinătate, nu s-au înapoiat la expirarea termenului stabilit pentru înapoierea în țară trec fără plată în proprietatea statului (...).“

ÎN DREPT

I. Asupra admisibilității

A. Asupra excepțiilor de incompatibilitate *ratione temporis*

27. În opinia reclamantilor confiscarea apartamentului în temeiul Decretului nr. 223/1974, motivată de emigrarea lor în Austria, le-a afectat libertatea de circulație, prevăzută de art. 2 alin. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenție, și viața lor privată, în sensul art. 8 alin. 1 din Convenție, întrucât au rămas fără domiciliu în România.

28. În opinia Guvernului faptele de care se plâng reclamantii s-au petrecut în anul 1987, adică înainte de intrarea în vigoare a Convenției pentru România. El arată că aceste fapte nu pot constitui o încălcare continuă a acestor dispoziții ale Convenției, deoarece, pe de o parte, reclamantii au redobândit imobilul în luna iunie 1994, înainte de intrarea în vigoare a Convenției pentru România, iar, pe de altă parte, limitările aduse libertății lor de circulație au luat sfârșit în anul 1990.

29. Reclamantii nu au prezentat observații referitor la acest aspect.

30. Curtea observă că reclamantii se plâng de faptul că această confiscare a condus la încălcarea dreptului lor la libera circulație și la respectarea domiciliului. Ea amintește că România a ratificat Convenția la data de 20 iunie 1994, în timp ce confiscarea a avut loc în anul 1987.

Ca atare, aceste capete de cerere ale reclamantilor nu intră în competența *ratione temporis* a Curții (a se vedea, *mutatis mutandis*, cauza *Oprescu împotriva României*, Cererea nr. 36.039/97, 14 ianuarie 2003, paragraful 36).

31. În consecință, Curtea admite excepția ridicată de Guvern și respinge această parte a cererii, conform art. 35 alin. 3 și 4 din Convenție.

B. Asupra caracterului în mod vădit neîntemeiat al cererii

32. Curtea constată că restul cererii nu este în mod vădit neîntemeiată, în sensul art. 35 alin. 3 din Convenție. Ea constată, de altfel, că cererea nu prezintă nici un alt motiv de inadmisibilitate. În consecință, ea este declarată admisibilă pentru rest.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 6 alin. 1 din Convenție

33. Conform susținerilor reclamantilor, decizia C.S.J. a încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție, care prevede că:

Articolul 6

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).“

34. În memoriul lor, reclamantii arată că refuzul C.S.J. de a recunoaște instanțelor competența de a soluționa o acțiune în revendicare este contrar dreptului de acces la justiție garantat de Constituția României și de Codul civil român. În plus, ei sunt de părere că afirmația Curții Supreme de Justiție, potrivit căreia reclamantii nu erau proprietarii bunului în litigiu, este în contradicție cu motivul invocat de aceasta pentru admiterea recursului în anulare, și anume lipsa de competență a instanțelor în soluționarea pe fond a cauzei.

35. Guvernul admite că reclamantului i s-a refuzat dreptul de acces la justiție și este de părere că jurisprudența creată ca urmare a cauzei *Brumărescu împotriva României*, mai sus menționată, este aplicabilă în speță. El adaugă că la momentul actual reclamantii se bucură de acces la justiție.

36. În consecință, Curtea trebuie să verifice dacă Decizia din 1 octombrie 1996 a încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție.

37. Curtea reamintește că în cauza *Brumărescu împotriva României*, anterior citată (paragrafele 61—62), a decis că a existat o încălcare a art. 6 alin. 1 din Convenție, cu motivarea că anularea unei hotărâri judecătorești definitive este contrară principiului securității raporturilor juridice. Ea a mai arătat că refuzul C.S.J. de a recunoaște instanțelor competența de a soluționa litigiul privind, ca în cazul de față, o acțiune în revendicare imobiliară, a încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție.

38. Curtea consideră că nu există elemente în speță care să distingă prezenta cauză de cauza *Brumărescu împotriva României*, citată anterior.

Prin urmare, Curtea apreciază că aplicând astfel prevederile art. 33 din Codul de procedură civilă, așa cum era redactat la momentul faptelor, C.S.J. a încălcat principiul securității raporturilor juridice și, prin acestea, dreptul reclamantilor la un proces echitabil în sensul art. 6 alin. 1 din Convenție.

39. În plus, excluderea de către C.S.J. a acțiunii în revendicare a reclamantilor din competența instanțelor este în sine contrară dreptului de acces la justiție, garantat de art. 6 alin. 1 din Convenție.

40. În consecință, a existat o încălcare a art. 6 alin. 1 din Convenție sub acest două aspecte.

III. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție

41. Reclamantii consideră că decizia C.S.J. a adus atingere dreptului la respectarea bunurilor lor, garantat de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, conform căruia:

Articolul 1

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.

42. Reclamanții consideră că decizia C.S.J., prin care s-a hotărât că imobilul în litigiu aparține statului și prin care s-a anulat Hotărârea definitivă din 18 ianuarie 1994, a constituit o privare de bunul lor, care nu a fost făcută pentru o cauză de utilitate publică.

43. Guvernul recunoaște că sub acest aspect jurisprudența creată ca urmare a cauzei *Brumărescu împotriva României*, citată anterior, este aplicabilă în cazul de față.

44. Curtea reamintește că dreptul de proprietate al reclamanților asupra bunului în litigiu a fost stabilit printr-o hotărâre definitivă și arată că dreptul astfel recunoscut nu avea un caracter revocabil. De altfel, reclamanții s-au putut bucura de bunul lor, în calitate de proprietari legitimi, din 17 iunie 1994 până în 1 octombrie 1996 (a se vedea paragrafele 13 și 15 de mai sus).

Reclamanții aveau, deci, un bun, în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție (a se vedea hotărârea *Brumărescu împotriva României*, citată anterior, paragraful 70).

45. Curtea subliniază apoi că decizia C.S.J. a anulat o hotărâre definitivă și a stabilit că statul este proprietarul legitim al bunului. Ea consideră că această situație este, dacă nu identică, cel puțin similară celei a reclamantului din cauza *Brumărescu împotriva României*. Curtea apreciază, deci, că decizia C.S.J. a avut ca efect privarea domnului Ioan Todorescu și a doamnei Letiția Todorescu de bunul lor, în sensul tezei a doua din primul alineat al art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție (a se vedea hotărârea *Brumărescu împotriva României*, citată anterior, paragrafele 73—74). Or, nici o justificare nu a fost furnizată de Guvern pentru situația astfel creată.

În plus, Curtea arată că reclamanții sunt lipsiți de bunul lor de mai bine de 6 ani, fără a fi încasat vreo despăgubire care să reflecte valoarea reală a acestuia, și că eforturile depuse pentru a-și recupera proprietatea au fost până în prezent fără rezultat.

46. În aceste condiții, admitând chiar că s-ar putea demonstra că lipsirea de proprietate a fost justificată de o cauză de interes public, Curtea apreciază că echilibrul dintre interesul general al comunității și necesitatea protejării drepturilor omului a fost rupt și că reclamantul a suportat și încă mai suportă o sarcină specială și exorbitantă.

47. Prin urmare, a existat și continuă să existe o încălcare a art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

IV. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

48. Conform prevederilor art. 41 din Convenție:

Articolul 41

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciul material

49. Reclamanții solicită restituirea în natură a bunului litigios (un apartament și 40% din terenul aferent). Ei solicită, de asemenea, 105.000 dolari americani (USD) sau 88.577 euro (EUR) pentru privarea de proprietate care a durat 15 ani (adică chiriile neîncasate), pentru confiscarea bunurilor mobile și pentru prejudiciul moral suferit.

50. În ceea ce privește terenul aferent, Guvernul consideră că în urma încheierii contractului de schimb (a se vedea paragraful 9 de mai sus), în temeiul Legii nr. 58/1974, statul a devenit proprietarul acestuia. Astfel, reclamanții nu aveau decât un drept de folosință în privința terenului.

Referitor la valoarea apartamentului, Guvernul este de părere că suma de 38.633 USD (ca urmare a expertizei furnizate de Guvern în fața Curții) ar putea fi acordată în cazul în care reclamanții nu obțin restituirea bunului. În opinia sa, Convenția nu prevede despăgubiri pentru valoarea de piață integrală a bunului.

În fine, în ceea ce privește cererea referitoare la contravaloarea chiriilor neîncasate, Guvernul face trimitere la cauza *Brumărescu împotriva României*, citată anterior, și arată că încălcarea dreptului de proprietate s-a datorat hotărârii C.S.J., iar nu unui eveniment anterior. Astfel, conform Guvernului, data de la care reclamanții pot solicita despăgubiri pentru chirie este 1 octombrie 1996. În ceea ce privește valoarea despăgubirilor, Guvernul face trimitere la dispozițiile Legii nr. 17/1994 pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative, în vigoare la acea dată. Pentru perioada scursă între anii 1996 și 2002 Guvernul este de părere că valoarea chiriilor este de 2.344 USD sau 1.977 EUR.

Referitor la bunurile mobile confiscate în anul 1987, Guvernul arată că privarea de proprietate se analizează în raport cu decizia C.S.J. și nu cu un moment anterior, ca atare nu intră în competența *ratione temporis* a Curții.

51. Curtea este de părere că, în circumstanțele cauzei, restituirea bunului litigios, astfel cum a fost dispusă prin Decizia definitivă a Tribunalului București din 18 ianuarie 1994, i-ar plasa pe reclamanți, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă prevederile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, citat anterior, nu ar fi fost încălcate.

52. În cazul în care restituirea nu are loc, Curtea hotărăște că statul trebuie să plătească reclamantului, cu titlu de prejudiciu material, valoarea actuală a bunului.

53. Luând în considerare informațiile aflate la dispoziția sa cu privire la piața imobiliară locală, Curtea estimează că valoarea actuală a apartamentului este de 50.000 EUR.

54. În ceea ce privește sumele solicitate cu titlu de chirii neîncasate, Curtea nu poate acorda nici o sumă cu acest titlu, având în vedere că ea a dispus, ca reparație, în temeiul art. 41 din Convenție, restituirea bunului, dar ea va putea ține cont de privarea de proprietate suferită de reclamanți cu ocazia acordării de despăgubiri pentru prejudiciul moral (a se vedea, *mutatis mutandis*, cauza *Popa împotriva României* nr. 31.172/96, paragraful 55).

55. Referitor la daunele pretinse de reclamanți ca urmare a pierderii bunurilor lor mobile ce se aflau în imobil la data confiscării, Curtea observă că nu a fost sesizată cu un asemenea capăt de cerere. Ca atare, Curtea nu poate acorda satisfacție echitabilă sub acest aspect (a se vedea, *mutatis mutandis*, cauza *Grigore împotriva României* nr. 31.736/96, 11 februarie 2003, paragraful 39).

B. Prejudiciul moral

56. Reclamanții solicită, de asemenea, repararea prejudiciului moral suferit din cauza suferinței provocate de C.S.J., prin privarea de bunul lor a doua oară, după ce reușiseră în anul 1994 să pună capăt încălcării de către autoritățile comuniste a dreptului lor. Așa cum rezultă din observațiile complementare transmise de reclamanți la data

de 27 mai 2002, această reparație este inclusă în suma de 105.000 USD solicitată de ei.

57. Guvernul nu a transmis observații sub acest aspect.

58. Curtea consideră că evenimentele în cauză au provocat ingerințe grave în drepturile doamnei Letiția Todorescu și ale domnului Ioan Todorescu la respectarea bunurilor lor, la acces la justiție și la un proces echitabil, pentru care suma de 5.000 EUR, pentru ambii reclamânți,

reprezintă o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit.

C. Majorări de întârziere

59. Curtea consideră adecvată bazarea valorii majorărilor de întârziere pe valoarea dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE:

1. Admite excepțiile *ratione temporis* ale Guvernului, referitoare la capetele de cerere întemeiate pe art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenție și pe art. 8 din Convenție, și declară aceste capete de cerere inadmisibile;
2. Declară cererea admisibilă pentru rest;
3. Hotărăște că a existat o încălcare a art. 6 alin. 1 din Convenție din cauza absenței unui proces echitabil;
4. Hotărăște că a existat o încălcare a art. 6 alin. 1 din Convenție din cauza refuzului dreptului de acces la justiție;
5. Hotărăște că a existat o încălcare a art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție;
6. Hotărăște că statul pârât trebuie să restituie reclamantilor apartamentul litigios, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție;
7. Hotărăște că, în cazul în care restituirea nu va avea loc, statul pârât va plăti reclamantilor, în același termen de 3 luni, 50.000 EUR pentru prejudiciul material;
8. Hotărăște că statul pârât va plăti reclamantilor, în 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, 5.000 EUR pentru prejudiciul moral;
9. Hotărăște că aceste sume urmează să fie plătite în lei, conform ratei de schimb aplicabile la momentul plății;
10. Hotărăște că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, sumele menționate la pct. 7 și 8 vor fi majorate cu o dobândă simplă egală cu facilitatea de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene aplicabile pe parcursul acestei perioade, majorată cu 3 puncte procentuale;
11. Respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru surplus.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 30 septembrie 2003, în aplicarea art. 77 alin. 2 și 3 din Regulamentul Curții.

T. L. Early,
grefier adjunct

J.-P. Costa,
președinte

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

în cauza Sabin Popescu împotriva României

(Cererea nr. 48.102/99)

Strasbourg, 2 martie 2004

Definitivă la 2 iunie 2004

În cauza Popescu împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a II-a), statuând în cadrul unei Camere formate din: domnii J.-P. Costa, președinte, A. B. Baka, C. Bîrsan, K. Jungwiert, V. Butkevych, doamnele W. Thomassen, A. Mularoni, judecători, și doamna S. Dollé, grefieră de secție,

după ce a deliberat în Camera de Consiliu la 10 februarie 2004,

pronunță hotărârea următoare, adoptată la aceeași dată.

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 48.102/99, îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Sabin Popescu (*reclamantul*), a sesizat Comisia Europeană a Drepturilor Omului (*Comisia*) la data de 30 mai 1998, în temeiul fostului art. 25 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de doamna R. Rizoiu, agentul guvernamental român la Curtea Europeană a Drepturilor Omului din cadrul Ministerului Justiției, apoi de doamna C. Tarcea, care a preluat această funcție.

3. Reclamantul s-a plâns de neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive care obliga o autoritate administrativă să îi atribuie un teren în proprietate. Acesta invocă în special art. 6 alin. (1) din Convenție și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

4. Cererea a fost transmisă Curții la 1 noiembrie 1998, data intrării în vigoare a Protocolului nr. 11 la Convenție (conform art. 5 alin. 2 din Protocolul nr. 11 la Convenție).

5. La 4 decembrie 2001, Secția a II-a a Curții a comunicat cererea Guvernului.

6. Atât reclamantul, cât și Guvernul au depus observații scrise cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei (conform art. 59 alin. 1 din regulament).

7. La 18 decembrie 2002, Curtea a decis să se pronunțe, conform art. 29 alin. 1 și 3 din Convenție, atât cu privire la admisibilitate, cât și cu privire la fondul cauzei. Aceasta a invitat totodată părțile să prezinte observații complementare cu privire la fondul cauzei și a solicitat reclamantului să prezinte cererea sa cu privire la acordarea unei reparații echitabile.

8. La 10 ianuarie și la 3 martie 2003, reclamantul a transmis Curții observații complementare cu privire la fondul cauzei și cererea de acordare a unei reparații echitabile.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

9. Reclamantul s-a născut în anul 1920 și locuiește în Craiova. Circumstanțele cauzei, așa cum au fost prezentate de părți, se pot rezuma astfel:

A. Atribuirea în proprietatea reclamantului a terenului în litigiu

10. Printr-o hotărâre din 20 martie 1992 Judecătoria Craiova a reținut că reclamantul avea dreptul de a-i fi atribuit în proprietate, în baza Legii nr. 18/1991, un teren situat în comuna Ghercești, județul Dolj, și a dispus punerea în posesie a reclamantului cu acest teren, precum și acordarea titlului de proprietate de către Comisia județeană pentru aplicarea Legii nr. 18/1991 (în continuare *comisia*). Hotărârea a rămas definitivă.

11. La 11 iunie 1992, la cererea reclamantului, instanța a dispus rectificarea erorilor materiale din Hotărârea din 20 martie 1992. Instanța a precizat că reclamantului urmau să îi fie atribuite în proprietate două suprafețe de teren de 3.360 m² și de 3.682 m², cu amplasamente precis determinate, în locul numit *Dealul Viilor peste Teslui*. De asemenea, i se acordau alte două hectare de teren și echivalentul în acțiuni la o societate comercială pentru alte două hectare.

12. La 18 martie 1993, reclamantul a solicitat comisiei punerea în executare a Hotărârii din 20 martie 1992, rectificată prin Încheierea din 11 iunie 1992.

13. Prin Decizia din 20 martie 1993 comisia a dat curs solicitării. Ea a cerut Comisiei locale Ghercești, însărcinată cu aplicarea Legii nr. 18/1991, să treacă la punerea în posesie a reclamantului, conform dispozitivului Hotărârii din 11 iunie 1992.

14. Comisia locală a pus în executare doar parțial Hotărârea din 11 iunie 1992. Reclamantul nu a fost pus în posesie cu cele două suprafețe de 3.360 m², respectiv de 3.682 m², deși a cerut acest lucru în repetate rânduri.

15. La 2 august 1994, comisia locală i-a oferit un teren de 7.042 m², adică echivalentul suprafeței celor două parcele la care era îndreptățit, situate în alt amplasament decât cel indicat prin Hotărârea din 11 iunie 1992. Terenul oferit se găsea, conform Guvernului, în același loc (*Dealul Viilor peste Teslui*) cu cel indicat de instanță, dar situat cu 70 m mai departe, calitatea solului fiind aceeași.

16. Reclamantul a refuzat să ia posesie acest teren și să îl cultive, pe motivul că acesta „nu corespundea hotărârii judecătorești”. Acesta a pretins să fie pus în posesia terenului în locul indicat prin Hotărârea judecătorească din 11 iunie 1992.

17. Cu toate acestea, la 10 iulie 1995 reclamantului i-a fost transmis un titlu de proprietate pentru terenul de 7.042 m² oferit de comisia locală. Reclamantul a refuzat primirea titlului, l-a restituit prin poștă comisiei locale și nu a intrat niciodată în posesia acestui teren. A contestat această măsură pe lângă prefect.

18. Într-o scrisoare din 20 martie 1998, prefectul de Dolj l-a informat că titlul de proprietate care nu era conform cu Hotărârea din 11 iunie 1992 ar fi trebuit să fie comunicat

de către Comisia locală Ghercești comisiei județene, astfel încât aceasta să îl anuleze ca fiind eronat.

Curtea nu a fost informată dacă această scrisoare a prefectului a fost urmată de unele măsuri.

19. Pentru a obține executarea hotărârii menționate reclamantul a formulat o acțiune în contencios administrativ (a se vedea punctul B de mai jos), o plângere penală pentru infracțiunea de nerespectare a hotărârilor judecătorești, adresată parchetului (a se vedea punctul C de mai jos), și a depus alte plângeri și memorii pe lângă alte autorități (a se vedea punctul D de mai jos).

B. Acțiunea în contencios administrativ

20. În 1993, reclamantul a introdus în fața Judecătoriei Craiova o acțiune în contencios administrativ împotriva primarului comunei Ghercești și comisiei locale din această comună, cerând obligarea acestora la punerea în posesie cu cele două parcele care îi fuseseră atribuite în proprietate prin Hotărârea din 11 iunie 1992. A solicitat totodată acordarea unor despăgubiri reprezentând echivalentul producției de cereale pe care ar fi putut-o realiza pe terenul respectiv în anii 1992 și 1993.

21. Prin Hotărârea din 17 noiembrie 1993 judecătoria și-a declinat competența în favoarea Tribunalului Dolj. Prin Hotărârea din 4 aprilie 1994 tribunalul a admis cererea reclamantului. Instanța a constatat că părțile nu executaseră Hotărârea definitivă din 11 iunie 1992 și a dispus punerea în posesie a reclamantului pe terenurile respective.

22. Reclamantul a atacat cu apel această hotărâre, arătând că instanța nu se pronunțase cu privire la cererea sa de despăgubiri. Prin Decizia din 13 iulie 1994 Curtea de Apel Craiova a admis apelul, a casat în întregime hotărârea atacată și a trimis cauza Tribunalului Dolj.

23. Prin Decizia din 2 octombrie 1995 Tribunalul a admis cererea. A obligat părțile la punerea în posesie a reclamantului și la plata unor daune-interese în valoare de 197.230 lei.

24. Reclamantul a atacat hotărârea cu recurs, arătând că tribunalul nu a ținut seama de cererea sa de majorare a sumelor pretinse. Prin Decizia din 5 iunie 1996 Curtea de Apel Craiova a admis recursul, a casat în totalitate hotărârea atacată și a trimis cauza tribunalului în vederea pronunțării cu privire la cererea de majorare.

25. Prin Hotărârea din 20 noiembrie 1996 tribunalul a respins această cerere. Tribunalul a reținut că „după cum rezultă din nota informativă prezentată de Consiliul Local Ghercești, punerea în posesie s-a făcut conform legii”, dar reclamantul nu a lucrat terenul, astfel încât acesta nu poate pretinde daune-interese. În hotărârea sa tribunalul nu a menționat motivele care au condus comisia locală la atribuirea unui teren situat în alt amplasament decât cel atribuit prin Hotărârea din 11 iunie 1992. Curtea de Apel Craiova a menținut hotărârea tribunalului prin Decizia din 9 iulie 1997.

26. La 5 decembrie 1997 și la 22 februarie 1999, Curtea de Apel Craiova a respins cele două contestații în anulare formulate împotriva Hotărârii din 9 iulie 1997.

C. Plângerea penală pentru nerespectarea hotărârii judecătorești

27. În anul 1997, reclamantul a introdus la parchet o plângere penală împotriva primarului din Ghercești. Invocând art. 271 din Codul penal, acesta s-a plâns de refuzul primarului, în calitate sa de președinte al comisiei locale, de a pune în executare în totalitate Hotărârea definitivă din 11 iunie 1992 și de a-l pune în posesie pe cele două parcele.

28. Printr-o scrisoare din 15 ianuarie 1998 Direcția Județeană de Poliție Dolj l-a informat că fusese efectuată o anchetă la fața locului și că primarul din Ghercești urma să îl pună în curând în posesie cu privire la cele două suprafețe.

29. La 22 iulie 1998, Parchetul de pe lângă Judecătoria Craiova a dispus neînceperea urmăririi penale a primarului, motivând că neexecutarea Hotărârii definitive din 11 iunie 1992 fusese determinată de cauze obiective, ca urmare a modificării configurației terenurilor în cauză. Reclamantul a contestat această ordonanță la Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

30. La 21 octombrie 1999, Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție a comunicat reclamantului că a infirmat ordonanța de neîncepere a urmăririi penale și că dosarul a fost retrimis Parchetului de pe lângă Judecătoria Craiova în vederea completării cercetărilor.

31. La 24 mai 2000, Parchetul de pe lângă Judecătoria Craiova a informat reclamantul cu privire la faptul că printr-o expertiză recentă se stabilise că ar fi posibil ca acesta să fie pus în posesia terenurilor indicate prin Hotărârea din 11 iunie 1992.

32. La 19 iulie 2000, parchetul a dispus neînceperea urmăririi penale, decizie confirmată, la 2 aprilie 2001, de procurorul-șef al parchetului.

D. Alte demersuri ale reclamantului

33. În anul 1998, reclamantul a formulat o plângere adresată prefectului de Dolj și Direcției Agricole a Județului Dolj, cu privire la refuzul primarului de a pune în executare Hotărârea definitivă din 11 iunie 1992.

34. La 20 martie 1998, prefectul i-a recomandat formularea unei acțiuni penale împotriva primarului pentru refuzul său de a executa o hotărâre definitivă.

35. La 3 noiembrie 1998, directorul general al Direcției Agricole l-a informat pe reclamant cu privire la faptul că singura competență în materie de punere în posesie era Comisia locală Ghercești, condusă de primar, și i-a recomandat formularea unei plângeri penale adresate parchetului, împotriva primarului și celorlalți membri ai comisiei.

36. În anul 1999, reclamantul s-a plâns președintelui Judecătoriei Craiova cu privire la refuzul primarului de a pune în executare Hotărârea din 11 iunie 1992 și i-a solicitat numirea unui executor judecătoresc în vederea punerii sale în posesie.

37. Printr-o scrisoare din 9 martie 1999 președintele judecătoriei menționate i-a comunicat că singura competență să pună în executare Hotărârea din 11 iunie 1992 era comisia locală, ale cărei atribuții nu puteau fi realizate de un executor judecătoresc. I-a recomandat calea unei acțiuni în contencios administrativ împotriva primarului.

38. La 17 decembrie 2001, prefectul de Dolj a trimis o adresă Comisiei locale Ghercești, solicitând respectarea Hotărârii judecătorești din 11 iunie 1992, punerea reclamantului în posesie pe terenul respectiv și eliberarea titlului de proprietate. Comisia nu a dat curs acestei solicitări.

39. La 9 mai 2003, prefectul a răspuns unui memoriu adresat de reclamant Ministerului Administrației Publice. Prin acest răspuns a informat reclamantul că a constatat că prin emiterea titlului de proprietate din 10 iulie 1997 autoritățile locale ale comunei Ghercești nu respectaseră Hotărârea definitivă din 11 iunie 1992. Prefectul a arătat că în anul 1999 comisia locală acționase cu rea-credință, punând în posesie pe T.D. pe terenul revendicat de reclamant. De asemenea, comisia eliberase un titlu de proprietate pe numele lui T.D. cu privire la terenul respectiv. Ulterior, T.D. a vândut terenul unor terți.

40. Printr-o scrisoare din 14 iunie 2003 reclamantul a informat Curtea cu privire la faptul că, în ciuda celor peste 150 de plângeri și memorii adresate diverselor autorități române (Parlament, Președinte, prim-ministru, ministrul justiției, procurorul general al României), autoritățile locale competente cu aplicarea Legii nr. 18/1991 refuzau în continuare să pună în executare Hotărârea din 11 iunie 1992.

41. La 12 septembrie 2003, prefectul a informat reclamantul că a constatat că prin atribuirea către un terț a terenului revendicat de acesta s-a încălcat hotărârea judecătorească pronunțată în favoarea sa. Prefectul a arătat că recomandase primarului să formuleze, în baza art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997, o acțiune în anularea titlurilor de proprietate emise cu încălcarea legii.

Curtea nu a fost informată cu privire la continuarea acestei proceduri.

II. Dreptul intern pertinent

A. Dispozițiile privind procedura de obținere a proprietății unor terenuri

42. Dispozițiile pertinente ale Legii fondului funciar nr. 18/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 20 februarie 1991, prevăd următoarele:

Articolul 11

„[...] 4. Comisia județeană este competentă să soluționeze contestațiile și să invalideze măsurile stabilite de comisiile subordonate.

5. Împotriva hotărârii comisiei județene, cel nemulțumit poate face plângere [...], în termen de 30 de zile de la data la care a luat cunoștință de soluția dată de comisia județeană.

6. Plângerea suspendă executarea [...].

10. [...] În baza hotărârii judecătorești, comisia județeană care a emis titlul îl va modifica, înlocui sau desființa, după caz.“

43. Legea nr. 18/1991 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, pentru a fi luate în considerare modificările introduse prin Legea nr. 169/1997. În varianta modificată, dispozițiile pertinente prevăd următoarele:

Articolul 14

„(2) Atribuirea efectivă a terenurilor se face, în zona colinară, de regulă, pe vechile amplasamente, iar în zonele de câmpie, pe sole stabilite de comisie și nu neapărat pe vechile amplasamente ale proprietății, în cadrul perimetrelor actuale ale cooperativelor agricole de producție.“

Articolul 51

„Comisia județeană este competentă să soluționeze contestațiile și să invalideze ori să invalideze măsurile stabilite de comisiile locale.“

Articolul 53

„(2) Împotriva hotărârii comisiei județene se poate face plângere la judecătoria [...], în termen de 30 de zile de la comunicare.“

Articolul 64

„(1) În cazul în care comisia locală refuză înmânarea titlului de proprietate emis de comisia județeană sau punerea efectivă în posesie, persoana nemulțumită poate face plângere la instanța în a cărei rază teritorială este situat terenul.

(2) Dacă instanța admite plângerea, primarul va fi obligat să execute de îndată înmânarea titlului de proprietate sau, după caz, punerea efectivă în posesie, sub sancțiunea condamnării la daune cominatorii pentru fiecare zi de întârziere, anume stabilite de instanță.“

44. Dispozițiile pertinente ale Regulamentului aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 131/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 4 martie 1991, sunt formulate astfel:

Articolul 4

„Comisiile comunale, orașenești sau municipale au următoarele atribuții principale: [...]

f) întocmesc situația definitivă privind persoanele îndreptățite să li se atribuie teren [...].“

B. Dispozițiile privind anularea titlului de proprietate

45. Dispozițiile pertinente ale Legii nr. 169/1997 de modificare a Legii nr. 18/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 4 noiembrie 1997, sunt formulate astfel:

Articolul III

„(1) Sunt lovite de nulitate absolută, potrivit dispozițiilor legislației civile aplicabile la data încheierii actului juridic, următoarele acte emise cu încălcarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991:

a) actele de reconstituire sau de constituire a dreptului de proprietate, în favoarea persoanelor fizice care nu erau îndreptățite [...] la astfel de reconstituiri sau constituirii; [...]

(2) Nulitatea poate fi invocată de primar, prefect, procuror și de alte persoane care justifică un interes legitim, iar soluționarea cererilor este de competența instanțelor judecătorești de drept comun, care au plenitudine de jurisdicție.“

C. Dispozițiile privind contenciosul administrativ

46. Dispozițiile pertinente ale Legii contenciosului administrativ nr. 29/1990 sunt formulate astfel:

Articolul 1

„Orice persoană fizică sau juridică, dacă se consideră vătămată în drepturile sale, recunoscute de lege, printr-un act administrativ sau prin refuzul nejustificat al unei autorități administrative de a-i rezolva cererea referitoare la un drept recunoscut de lege, se poate adresa instanței judecătorești competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Se consideră refuz nejustificat de rezolvare a cererii referitoare la un drept recunoscut de lege și faptul de a nu se răspunde petiționarului în termen de 30 de zile de la înregistrarea cererii respective, dacă prin lege nu se prevede un alt termen.“

Articolul 16

„Dacă, în urma admiterii acțiunii, autoritatea administrativă este obligată să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un certificat, o adeverință sau orice alt înscris, executarea hotărârii definitive se va face la termenul prevăzut în cuprinsul ei, iar în lipsa unui astfel de termen, în cel mult 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii.

În cazul în care termenul nu este respectat se va aplica conducătorului autorității administrative sancțiunea prevăzută la art. 10 alin. 3, iar reclamantului i se vor putea acorda daune pentru întârziere. Tribunalul hotărăște în camera de consiliu, de urgență, la cererea reclamantului, cu citarea părților, fără plata vreunei taxe de timbru, hotărârea fiind definitivă și executorie.

Conducătorul autorității administrative se poate îndrepta cu acțiune împotriva celor vinovați de neexecutarea hotărârii, potrivit dreptului comun.“

Amenda prevăzută de art. 10 alin. 3 din Legea nr. 29/1990 este de 500 ROL (adică 1,25 EUR în 1992 și 0,01 EUR în 2003) pentru fiecare zi de întârziere nejustificată.

ÎN DREPT**I. Asupra pretinsei încălcării a art. 6 alin. 1 din Convenție**

47. Invocând art. 6 alin. 1 din Convenție, reclamantul se plânge de faptul că refuzul autorităților competente de a

respecta Încheierea din 11 iunie 1992 a Judecătoriei Craiova i-a încălcat dreptul la o protecție judiciară efectivă. Dispozițiile pertinente din art. 6 alin. 1 din Convenție prevăd următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] de către o instanță [...] care va hotărî [...] asupra contestațiilor privind drepturile și obligațiile sale cu caracter civil [...].“

A. Asupra admisibilității

1. *Excepția preliminară a Guvernului privind nerespectarea termenului de 6 luni*

48. Guvernul afirmă, cu titlu principal, că cererea este inadmisibilă din cauza nerespectării termenului de 6 luni. Acesta consideră că ingerința în drepturile reclamantului a avut loc fie la 2 august 1994, data punerii în posesie a reclamantului pe un alt teren în locul celor două parcele indicate prin Încheierea din 11 iunie 1992, fie la 9 august 1997, data deciziei Curții de Apel Craiova.

49. Reclamantul nu și-a exprimat un punct de vedere cu privire la excepția ridicată, dar afirmă că Încheierea din 11 iunie 1992 nu a fost încă executată și că terenul oferit „nu corespunde sentinței civile pronunțate“.

50. Curtea amintește că, în conformitate cu art. 35 din Convenție, ea nu poate fi sesizată decât după epuizarea căilor de recurs interne și într-un termen de 6 luni de la data deciziei interne definitive. Or, atunci când pretinsa încălcare constă într-o situație continuă, termenul de 6 luni nu începe să curgă decât în momentul în care această situație a luat sfârșit (a se vedea, *mutatis mutandis*, Hotărârea *Hornsby împotriva Greciei* din 19 martie 1997, Culegere de hotărâri și decizii 1997-II, p. 508, paragraful 35, și Decizia *Marinakos împotriva Greciei*, Cererea nr. 49.282/99 din 29 martie 2000).

51. În prezenta cauză Curtea observă că reclamantul se plânge de refuzul autorității competente de a-l pune în posesie pe un teren, conform Încheierii din 11 iunie 1992. Acest refuz constituie o situație continuă. Termenul de 6 luni este deci inaplicabil în speță.

52. Faptul că autoritățile i-au oferit un alt teren decât cel indicat de către instanță nu reprezintă decât o manifestare a refuzului autorităților de a executa, ca atare, încheierea. Curtea consideră că un astfel de fapt nu este de natură să pună capăt situației continue ce rezultă din neexecutarea Hotărârii din 11 iunie 1992, în ceea ce privește cele două parcele de teren de 3.360 m², respectiv de 3.683 m².

53. Curtea observă, în ceea ce privește Decizia din 9 iulie 1997 a Curții de Apel Craiova, că aceasta a considerat greșit că reclamantul a fost pus în posesie pe terenul care trebuia să-i fie atribuit în temeiul Încheierii din 11 iunie 1992. Trebuie constatat că însuși Guvernul recunoaște că reclamantul a fost pus în posesie pe un alt teren decât cel fixat de instanță. Adresele prefectului din 17 decembrie 2001, 9 mai și 12 septembrie 2003, care consideră că Încheierea din 11 iunie 1992 nu a fost executată (a se vedea paragrafele 38, 39 și 41 de mai sus), atestă același lucru.

54. Curtea observă, în plus, că Decizia din 9 iulie 1997 nu a desființat Încheierea din 11 iunie 1992. Ea nu a modificat nici modalitatea de executare a obligației ce rezultă din această încheiere. Doar prin intermediul unei asemenea desființări sau prin înlocuirea de către instanță a obligației ce rezultă din încheierea în cauză cu o altă obligație echivalentă situația continuă de neexecutare ar putea lua sfârșit.

55. În consecință, excepția de tardivitate ridicată de Guvern este respinsă.

2. *Asupra excepției preliminare a Guvernului privind neepuizarea căilor de recurs interne*

56. Guvernul susține, de asemenea, neepuizarea căilor de recurs interne. Acesta susține că, în măsura în care autoritățile au atribuit altor persoane terenul pe care îl revendica, reclamantul ar fi trebuit să introducă o acțiune în anularea titlurilor de proprietate ale acestor persoane.

57. Curtea amintește că obligația de a epuiza căile de recurs interne, prevăzută de art. 53 din Convenție, privește căile de recurs care sunt accesibile reclamantului și care pot remedia situația de care acesta se plânge. Pentru a se pronunța asupra aspectului dacă reclamantul a îndeplinit această condiție, trebuie analizat mai întâi actul autorităților statului în cauză, care formează plângerea reclamantului (a se vedea Decizia *Ciobanu împotriva României*, Cererea nr. 29.053/95 din 20 aprilie 1999).

58. Curtea remarcă, în această privință, că cererea reclamantului privește faptul că autoritățile competente refuză să execute, ca atare, Încheierea din 11 iunie 1992. Ea observă că o acțiune în anularea titlului de proprietate atribuit de către acestea și privind terenul care fusese atribuit reclamantului prin încheierea anterior menționată nu este de natură să conducă în mod direct la executarea acestei încheieri.

59. În plus, Curtea observă că, în temeiul unei hotărâri care îi stabilește dreptul de proprietate, cele obligate să îl pună în posesie pe reclamant sunt autoritățile. În consecință, obligația de a acționa incumbă autorităților, iar nu reclamantului. A-i cere reclamantului să facă alte demersuri al căror rezultat nu ar fi decât unul repetitiv, și anume ca instanța să dispună încă o dată autorității administrative competente să execute o hotărâre judecătorească definitivă, ar fi prea oneros și nu ar corespunde cerințelor art. 35 alin. 1 din Convenție (a se vedea, *mutatis mutandis*, Cauza *Jasiuniene împotriva Lituaniei*, Cererea nr. 41.510/98, Decizia din 24 octombrie 2000 și Hotărârea din 6 martie 2003, paragraful 30). De altfel, reclamantul a întreprins deja o procedură vizând sancționarea pasivității autorităților, care a fost soluționată definitiv prin Decizia din 9 iulie 1997. Or, cum Curtea a observat deja, Încheierea din 11 iunie 1992 nu a fost încă executată conform dispozitivului acestei încheieri.

60. În consecință, și această excepție este respinsă.

3. *Asupra fondului capătului de cerere*

61. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit neîntemeiat, în sensul art. 35 alin. 3 din Convenție. Ea arată că acesta nu prezintă nici un alt motiv de inadmisibilitate. În consecință, capătul de cerere este declarat admisibil.

B. *Asupra fondului*

62. Guvernul admite că terenul pe care a fost pus în posesie reclamantul de către autorități nu corespunde cu exactitate cu amplasamentul fixat prin Hotărârea din 11 iunie 1992. Cu toate acestea, el subliniază că terenul atribuit nu numai că avea aceeași suprafață și era situat în locul indicat de instanță, dar și calitatea solului era aceeași. În plus, Guvernul justifică neexecutarea întocmai a Încheierii din 11 iunie 1992, confirmată prin Decizia din 9 iulie 1997, considerând-o o măsură de comasare agricolă tinzând la o mai bună exploatare a terenurilor agricole. El arată, de altfel, că inițială configurare topografică a terenurilor din locul indicat de instanță, luată în considerare de aceasta în anul 1992, s-a schimbat ca urmare a dispariției unui drum vicinal.

63. Reclamantul nu contestă aceste afirmații, dar arată că el trebuia să fie pus în posesie pe terenul indicat în Încheierea din 11 iunie 1992.

64. Curtea amintește că dreptul de acces la justiție, garantat de art. 6 din Convenție, protejează, de asemenea, și executarea hotărârilor judecătorești definitive și obligatorii, care, într-un stat care respectă preeminența dreptului, nu pot rămâne fără efect în detrimentul unei părți. În

consecință, executarea unei hotărâri judecătorești nu poate fi împiedicată, anulată sau întârziată într-un mod excesiv (a se vedea, printre altele, hotărârile *Hornsby împotriva Greciei* din 19 martie 1997, Culegere 1997-II, p. 510—511, paragraful 40; *Burdov împotriva Rusiei*, Cererea nr. 59.498/00, paragraful 34, 7 mai 2002; *Jasiuniene împotriva Lituaniei*, precitată; *Ruianu împotriva României*, Cererea nr. 34.647/97, 17 iunie 2003).

65. În plus, Curtea a considerat că, dacă se poate admite că statele intervin într-o procedură de executare a unei hotărâri judecătorești, o asemenea intervenție nu poate avea drept consecință împiedicarea, anularea sau întârzierea într-un mod excesiv a executării, nici, cu atât mai mult, repunerea în discuție a fondului acestei hotărâri (a se vedea hotărârile *Immobiliare Saffi împotriva Italiei*, 28 iulie 1999, Culegere 1999-V, paragrafele 63 și 66; *Satka și alții împotriva Greciei*, Cererea nr. 55.828/00, paragraful 57, 27 martie 2003).

66. Curtea amintește că dreptul la executarea unei hotărâri judecătorești este unul dintre aspectele dreptului de acces la justiție (a se vedea Hotărârea *Hornsby împotriva Greciei*, precitată, paragraful 40). Or, Curtea consideră că dreptul de acces la justiție nu este absolut (hotărârile *Golder împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord* din 21 februarie 1975, seria A nr. 18, p. 18, paragraful 36, și *Waite și Kennedy împotriva Germaniei* [MC], Cererea nr. 26.083/94, paragraful 50, CEDO 1999-1) și că reclamă, prin chiar natura sa, o reglementare din partea statului. Statele contractante se bucură, în această materie, de o oarecare marjă de apreciere. Totuși, este de competența Curții să statueze în ultimă instanță asupra respectării cerințelor Convenției; ea trebuie să se convingă de faptul că limitele impuse nu restrâng accesul oferit individului într-o asemenea manieră încât să aducă atingere chiar substanței dreptului. O asemenea limitare nu este conformă cu art. 6 alin. 1 din Convenție decât în măsura în care ea vizează un scop legitim și există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit. Dacă limitarea este compatibilă cu aceste principii, art. 6 alin. 1 nu este încălcat (Cauza *Prințul Hans Adam II al Liechtensteinului împotriva Germaniei* [MC], Cererea nr. 42.527/98, paragraful 44, CEDO 2001-VIII).

67. Curtea reiterează, de asemenea, și principiile fundamentale care reies din jurisprudența sa privind interpretarea și aplicarea dreptului intern. Dacă, în termenii art. 19 din Convenție, Curtea are sarcina de a asigura respectarea angajamentelor ce rezultă din Convenție pentru statele contractante, ea nu este competentă să analizeze erorile de fapt sau de drept pretins comise de către o instanță națională decât dacă și în măsura în care acestea ar fi putut aduce atingere drepturilor și libertăților protejate de Convenție. În plus, este în primul rând de competența autorităților naționale și a instanțelor să interpreteze și să aplice dreptul intern. Rolul Curții se limitează la verificarea compatibilității cu Convenția a efectelor unei asemenea interpretări (cauzele *Prințul Hans Adam II al Liechtensteinului împotriva Germaniei*, precitată, paragraful 50; *Streletz, Kessler și Krenz împotriva Germaniei* [MC], cererile nr. 34.044/96, 35.532/97, 44.801/98, paragraful 49, CEDO 2001-II).

68. În prezenta cauză, spre deosebire de cauza *Satka și alții împotriva Greciei*, precitată (paragraful 57), sau de alte cauze privind executarea hotărârilor judecătorești care impun administrației îndeplinirea obligației pecuniare față de reclamant, Curtea nu poate concluziona că autoritățile au privat de orice efect util hotărârea pronunțată în favoarea reclamantului. Ea arată, pe de o parte, că Încheierea din 11 iunie 1992 a fost executată în ceea ce privește o parte importantă a dispozitivului său, iar pe de altă parte, că, referitor la cele două parcele de teren în litigiu, reclamantul a fost pus în posesie pe un teren echivalent, care

corespundea, în marea majoritate a caracteristicilor sale determinante, cu terenul fixat și individualizat de către instanță.

69. Cu toate acestea, Curtea observă că în speță nu este contestat că Încheierea din 11 iunie 1992 nu a fost executată nici *ad litteram*, nici desființată sau modificată ca urmare a unei căi de recurs prevăzute în dreptul intern.

70. Ca atare, Curtea consideră că reclamantul a suferit o limitare în ceea ce privește dreptul său la executarea unei hotărâri judecătorești. Rămâne de analizat dacă această limitare este compatibilă cu art. 6 alin. 1 din Convenție.

71. În această privință, Curtea observă că refuzul autorităților de a respecta termenii Hotărârii definitive din 11 iunie 1992 a fost dublat de decizia acestora de a satisface pretențiile reclamantului decurgând din această hotărâre printr-o prestație echivalentă cu cea la care au fost obligate de către instanță. În ceea ce privește refuzul lor, având în vedere că Încheierea din 11 iunie 1992 nu a fost niciodată desființată, acesta reprezintă o situație continuă de nerespectare a unei hotărâri judecătorești, adică de limitare a dreptului efectiv de acces la justiție. Pentru a afla dacă această limitare este compatibilă cu art. 6 din Convenție, trebuie analizate motivele care au condus autoritățile la nerespectarea în întregime a hotărârii judecătorești în cauză.

72. Curtea observă că autoritățile au procedat, la 2 august 1994, la punerea în posesie a reclamantului pe un teren echivalent. Această diferență față de Încheierea din 11 iunie 1992 nu a fost motivată prin nici o decizie administrativă formală.

73. Ca urmare, Curtea de Apel Craiova, în Decizia din 9 iulie 1997, a considerat stinsă obligația care incumba autorităților în temeiul încheierii anterior menționate, considerând că „punerea în posesie [a reclamantului] a fost realizată conform legii”. Curtea de Apel Craiova nu a făcut totuși referire nici la motivele care au justificat nerespectarea Încheierii din 11 iunie 1992, nici la baza legală care a permis o astfel de nerespectare.

74. În această privință, Curtea acordă atenție și Adresei din 9 martie 2003 a prefectului județului Dolj. Acesta denunță reaua-credință a autorităților locale din comuna Ghercești, care nu au respectat hotărârea judecătorească pronunțată în favoarea reclamantului și îl informează că din anul 1999 terenul pe care îl pretindea în temeiul hotărârii menționate este atribuit lui T.D., care, de altfel, l-a vândut unor terți (a se vedea paragraful 39 de mai sus).

75. Curtea observă, de asemenea, că Guvernul a motivat nerespectarea de către autorități a Încheierii din 11 iunie 1992, arătând că în realitate este vorba despre o măsură de comasare agricolă tinzând la o mai bună exploatare a terenurilor agricole. El arată, de altfel, că inițiala configurare topografică a terenurilor din locul indicat de instanță, care a fost luată în considerare de aceasta în anul 1992, s-a schimbat datorită dispariției unui drum vicinal.

76. Cu toate acestea, Curtea constată că aceste justificări, deși pertinente, nu au fost prezentate reclamantului nici de către autoritățile administrative, nici de către instanțele interne, pentru a se putea considera că nerespectarea în întregime a Încheierii din 11 iunie 1992 este o restricție justificată și, deci, o limitare compatibilă cu art. 6 alin. 1 din Convenție.

În consecință, art. 6 din Convenție a fost încălcat.

II. Asupra pretenției încălcării a art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție

77. Reclamantul se plânge de faptul că dreptul său la respectarea bunurilor a fost încălcat prin neexecutarea Încheierii din 11 iunie 1992. El invocă art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

78. Curtea observă că acest capăt de cerere este strâns legat de art. 6 alin. 1 din Convenție. Având în vedere argumentele prezentate în paragrafele 52, 58 și 59 de mai sus, Curtea concluzionează că acest capăt de cerere trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

79. Curtea amintește că, pentru a aprecia dacă reclamantul avea un „bun”, în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, Curtea trebuie să stabilească dacă Încheierea din 11 iunie 1992 a Judecătoria Craiova a dat naștere în beneficiul acestuia unei creanțe suficient stabilite pentru a fi exigibilă (a se vedea hotărârile *Rafinările grecești Stran și Stratis Andreadis împotriva Greciei* din 9 decembrie 1994, seria A nr. 301-B, p. 84, paragraful 59; *Burdov împotriva Rusiei*, precitată, paragraful 40; *Jasiuniene împotriva Lituaniei*, paragraful 44).

Curtea a statuat deja că Încheierea din 11 iunie 1992 impunea autorităților obligația de a-i atribui reclamantului, printre altele, două parcele de teren de 3.360 m², respectiv 3.682 m². Curtea consideră, ca atare, că această încheiere, care nu a fost niciodată desființată, a dat naștere în beneficiul reclamantului unui „bun”, în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional.

80. Cu toate acestea, încheierea anterior menționată nu a fost executată conform dispozitivului său și neexecutarea sa este imputabilă exclusiv autorităților administrative competente. Rezultă că imposibilitatea pentru reclamant de a obține executarea completă a acestei încheieri constituie o ingerință în dreptul său la respectarea bunurilor, așa cum este prevăzut de prima frază a primului alineat al art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție (a se vedea hotărârile *Burdov împotriva Rusiei*, precitată, paragraful 40, și *Jasiuniene împotriva Lituaniei*, paragraful 45).

81. Prin refuzul lor de a executa Încheierea din 11 iunie 1992 conform dispozitivului său, autoritățile naționale l-au privat pe reclamant de dreptul său de proprietate asupra celor două parcele de teren în litigiu, fără a-i furniza vreo explicație.

82. Cu toate acestea, Curtea reiterează faptul că nu este contestat că reclamantului i-a fost oferit un teren echivalent cu cel asupra căruia era îndreptățit, dar că acesta refuză să primească terenul, chiar dacă autoritățile i-au emis un titlu administrativ de proprietate asupra acestui teren (a se vedea paragrafele 17 și 18 de mai sus).

83. De altfel, Curtea observă că dintr-o adresă din 20 martie 1998 a prefectului de Dolj rezultă că titlul de proprietate acordat reclamantului la 10 iulie 1997 trebuia anulat din cauză că fusese atribuit „în mod greșit”, și anume nu respecta Încheierea din 11 iunie 1992 (a se vedea paragraful 17 de mai sus). Curtea nu a fost informată despre o eventuală anulare a titlului de proprietate atribuit la 10 iulie 1997. Chiar în cazul în care acest titlu ar fi încă valabil, Curtea notează că dreptul reclamantului nu a fost stabilit cu certitudine, întrucât, în opinia autorităților administrative și potrivit dispozițiilor legale pertinente, acesta este susceptibil de a fi anulat din oficiu.

84. Curtea consideră că punerea în posesie pe un teren echivalent, care, în plus, nu este efectivă și este revocabilă, nu este de natură a acoperi absența unei

justificări pentru ingerință. Nu este vorba nici despre un act de natură să înlăture calitatea de victimă a reclamantului, deoarece „o decizie sau o măsură favorabilă reclamantului nu este, în principiu, suficientă pentru a înlătura calitatea de «victimă» decât dacă autoritățile naționale au recunoscut, explicit sau în substanță, apoi au reparat încălcarea Convenției” (Cauza *Dalban împotriva României* [MC], Cererea nr. 28.114/95, paragraful 44, CEDO 1999-VI). Or, în speță, încălcarea nu a fost niciodată recunoscută.

85. Având în vedere cele de mai sus, Curtea concluzionează că art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție a fost încălcat.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

86. În termenii art. 41 din Convenție,

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

87. Cu titlu principal, reclamantul solicită pentru prejudiciul material suferit punerea în posesie pe cele două parcele de teren însumând 7.042 m² de teren, astfel cum au fost stabilite prin Încheierea din 11 iunie 1992. În observațiile sale transmise Curții la 4 martie 2003, el estimează valoarea reală a terenului la 25.000.000 lei (ROL), adică 653 euro (EUR).

Reclamantul solicită și acordarea unei sume pentru producția nerealizată în anii 1992—2002, în valoare de 48.901.600 ROL sau 1.362 EUR. El prezintă Curții certificate emise de către autoritățile administrative de resort din cadrul Ministerului Agriculturii și de către o întreprindere de stat de comercializare a cerealelor, care indică producția medie de grâu realizată în fiecare an în comuna Ghercești, precum și prețul grâului.

88. Reclamantul nu pretinde nici o sumă cu titlu de prejudiciu moral.

89. Guvernul este de părere că sumele solicitate de reclamant nu sunt justificate, întrucât prejudiciul invocat se datorează propriului său comportament. Guvernul susține că prin acceptarea terenului de 7.042 m² oferit de autorități în anul 1994, care era echivalentul terenului asupra căruia avea dreptul, reclamantul ar fi putut preveni orice prejudiciu, având în vedere că terenul oferit avea aceeași valoare și că ar fi putut să-l cultive și să obțină aceeași producție de grâu.

90. Curtea observă că sumele solicitate cu titlu de prejudiciu material sunt legate de privarea de proprietate suferită de reclamant datorită neexecutării Încheierii din 11 iunie 1992 a Judecătorei Craiova, precum și de imposibilitatea în care se află actualmente de a se bucura de bunul său.

91. Ea remarcă faptul că reclamantul a suferit, în mod incontestabil, un prejudiciu material în legătură directă cu încălcarea art. 6 din Convenție și a art. 1 din Primul

Protocol adițional la Convenție și consecințele provocate de aceste încălcări în ceea ce privește dreptul de proprietate al reclamantului (a se vedea, *mutatis mutandis*, Hotărârea din 9 aprilie 2002, *Anghelescu împotriva României*, Cererea nr. 29.411/95, paragraful 75).

Curtea constată totuși că, în ciuda refuzului său de a accepta terenul oferit în schimbul terenului datorat, reclamantul este titularul unui drept de proprietate asupra unui teren de 7.042 m², adică echivalentul terenului la care avea dreptul. Din informațiile de care dispune Curtea, acest titlu este încă valabil, chiar dacă este susceptibil de a fi anulat. De altfel, valabilitatea titlului administrativ de proprietate nu depinde de acceptarea sa de către reclamant.

Referitor la echivalența valorii acestui teren cu cea a terenului la care reclamantul avea drept, Curtea constată că acesta nu a combătut afirmațiile Guvernului conform cărora cele două terenuri au aceeași valoare.

În aceste condiții, Curtea consideră că reclamantului i s-a acordat un bun echivalent cu cel la care avea dreptul și că, astfel, daunele corespunzând prejudiciului suferit (*damnum emergens*) au fost reparate.

92. Chiar dacă reclamantul ar fi putut să accepte oferta autorităților privind un alt teren și ar fi putut astfel, cel puțin, să diminueze prejudiciul, în speță, câștigul nerealizat (*lucrum cessans*), el nu poate fi considerat responsabil pentru refuzul de a accepta terenul oferit în schimbul terenului datorat, în absența unei decizii administrative sau hotărâri judecătorești care să justifice această înlocuire. În consecință, reclamantul este îndreptățit să primească o reparație a prejudiciului rezultând din lipsa folosinței bunului pe parcursul mai multor ani.

93. Pronunțându-se în echitate conform art. 41 din Convenție, Curtea acordă reclamantului 1.500 EUR cu titlu de prejudiciu.

B. Cheltuieli de judecată

94. Reclamantul solicită, de asemenea, 970.000 ROL, adică 27 EUR, cu titlu de cheltuieli de judecată din cadrul procedurilor interne, precum și pentru procedurile desfășurate în fața Curții.

95. Guvernul nu a formulat observații cu privire la aceste aspecte.

96. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține plata cheltuielilor de judecată decât dacă acestea au fost cu adevărat suportate, dacă au fost necesare și au o valoare rezonabilă. În speță, ținând cont de elementele de care dispune, precum și de criteriile anterior enunțate, Curtea estimează ca fiind rezonabilă suma de 27 EUR, toate cheltuielile incluse, pe care o acordă reclamantului.

C. Penalități de întârziere

97. Curtea hotărăște să aplice majorări de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga 3 puncte procentuale.

PENTRU MOTIVELE DE MAI SUS

CURTEA:

1. respinge excepțiile preliminare formulate de Guvern;
2. declară, în unanimitate, cererea admisibilă;
3. hotărăște, în unanimitate, că art. 6 alin. 1 din Convenție a fost încălcat;
4. hotărăște, în unanimitate, că art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție a fost încălcat;
5. hotărăște, cu 6 voturi la 1, că statul pârât trebuie să acorde reclamantului, în termen de 3 luni de la rămânerea definitivă a hotărârii conform art. 44 alin. 2 din Convenție, suma de 1.500 EUR (o mie cinci sute euro) cu titlu de prejudiciu material, convertibilă în lei la rata de schimb aplicabilă la data efectuării plății;
6. hotărăște, în unanimitate, că statul pârât trebuie să acorde reclamantului, în termen de 3 luni de la rămânerea definitivă a hotărârii conform art. 44 alin. 2 din Convenție, suma de 27 EUR (douăzeci și șapte euro) cu titlu de cheltuieli de judecată, convertibilă în lei la rata de schimb aplicabilă la data efectuării plății;

7. hotărăște, în unanimitate, că statul pârât va plăti, în plus, orice sumă care ar trebui să fie achitată cu titlu de impozit și că, de la data expirării termenului menționat și până la efectuarea plății, la aceste sume se va aplica o dobândă simplă echivalentă cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pentru acea perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

8. respinge, în unanimitate, restul cererii de reparație echitabilă.

Redactată în limba franceză și comunicată în scris la 2 martie 2004, conform art. 77 alin. 2 și 3 din regulament.

Sally Dole,
grefier

J.-P. Costa,
președinte

La prezenta hotărâre este anexat, conform art. 45 alin. 2 din Convenție și art. 74 alin. 2 din regulament, textul opiniei parțial dizidente a doamnei judecător Mularoni.

OPINIA PARȚIAL DIZIDENTĂ
a doamnei judecător Mularoni

1. Nu sunt de acord cu concluzia la care a ajuns majoritatea cu privire la prejudiciul material.

2. Curtea a concluzionat în unanimitate că art. 6 alin. 1 din Convenție și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție au fost încălcate.

3. În ceea ce privește aplicarea art. 41 din Convenție, reclamantul a solicitat, pe de o parte, plata unei sume corespunzând valorii reale a terenului (25.000.000 ROL, însemnând 653 EUR), iar pe de altă parte, plata unei indemnizații valorând producția de cereale nerealizată în intervalul 1992—2002, în valoare de 48.901.600 ROL, însemnând 1.362 EUR (paragrafele 87—88).

4. Majoritatea a hotărât a nu acorda nici o sumă pentru prima parte a cererii formulate de către reclamant, considerând că „acestui i-a fost acordat un bun echivalent celui la care avea dreptul, paguba corespunzând prejudiciului suferit (*damnum emergens*) fiind astfel reparată” (paragraful 91, *in fine*). În mod contrar, Curtea a decis, pronunțându-se în echitate, a acorda reclamantului suma de 1.500 EUR (o sumă echivalentă cu totalul câștigului nerealizat — *lucrum cessans* — pentru producția de cereale nerealizată în anii 1992—2003) pentru cea de-a doua parte a cererii, considerând că reclamantul nu poate fi considerat responsabil pentru refuzul de a accepta terenul oferit la schimb pentru terenul datorat, în absența unei hotărâri administrative sau judiciare care să justifice o asemenea înlocuire. Astfel, „reclamantul este îndreptățit să primească o reparație a prejudiciului rezultând din lipsa folosinței bunului pe parcursul mai multor ani” (paragraful 92).

5. Aceste considerații mi se par contradictorii. Nu reușesc să înțeleg de ce nu i se acordă nici o sumă reclamantului cu titlu de prejudiciu material pe care l-ar fi suferit datorită neatribuirii celor două parcele de teren în cauză, afirmându-se că „...reclamantului i-a fost acordat un bun echivalent celui la care avea dreptul, paguba corespunzând prejudiciului suferit (*damnum emergens*) fiind astfel reparată” (paragraful 91, *in fine*), și i se acordă în echitate suma de 1.500 EUR cu titlu de beneficiu

nerealizat (totalitatea câștigului nerealizat pentru anii 1992—2003), considerându-se că „reclamantul nu poate fi considerat responsabil pentru refuzul de a accepta terenul oferit la schimb pentru terenul datorat, în absența unei hotărâri administrative sau judiciare care să justifice o asemenea înlocuire” (paragraful 92).

6. Consider că dacă raționamentul pentru paragraful 91 *in fine* este valabil pentru prima parte a cererii reclamantului, cu atât mai mult trebuie să fie valabil pentru cea de-a doua parte: reclamantul ar fi putut să cultive terenul de 7.042 m² acordat de autorități în 1994, „situat 70 metri mai departe, pe un sol de aceeași calitate” (paragraful 15) și având aceeași valoare (paragraful 91); în consecință Curtea nu ar trebui să acorde nici o sumă cu titlu de câștig nerealizat. Mai mult, observ că Guvernul a declarat în observațiile sale că „pentru întârzierea punerii în posesie (între 1992—1994), reclamantul a solicitat și a obținut despăgubiri corespunzând lipsei de folosință a terenului între 1992—1994, data punerii în posesie”. Dacă, în mod contrar, reclamantul „nu poate fi considerat responsabil pentru refuzul de a accepta terenul oferit la schimb pentru terenul datorat, în absența unei hotărâri administrative sau judiciare care să justifice o asemenea înlocuire” (paragraful 92) și având în vedere că dreptul reclamantului nu este stabilit cu certitudine, fiind susceptibil de anulare din oficiu, cu toate că titlul de proprietate emis la 10 iulie 1997 este în continuare valabil (paragraful 83), în opinia mea, Curtea ar fi trebuit să acorde reclamantului o sumă cu titlu de prejudiciu pentru prima parte a cererii sau chiar o sumă globală, în echitate, pentru ambele părți ale cererii.

7. În fapt, motivele dezacordului meu nu privesc suma acordată de Curte reclamantului cu titlu de prejudiciu material; eu contest de fapt criteriul de determinare a prejudiciului material ales de către majoritate, alegere pe care nu pot să o împărtășesc pentru motivele anterior prezentate.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 047556